

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

DECYZJE

2014/762/UE:

- ★ **Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 16 października 2014 r. ustanawiająca zasady wdrażania decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1313/2013/UE w sprawie Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności oraz uchylająca decyzje Komisji 2004/277/WE, Euratom oraz 2007/606/WE, Euratom (notyfikowana jako dokument nr C(2014) 7489) ⁽¹⁾** 1

2014/763/UE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 24 października 2014 r. ustalająca ekologiczne kryteria przyznawania oznakowania ekologicznego UE pochłaniającym środkom higienicznym (notyfikowana jako dokument nr C(2014) 7735) ⁽¹⁾** 46

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

DECYZJE

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 16 października 2014 r.

ustanawiająca zasady wdrażania decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1313/2013/UE w sprawie Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności oraz uchylająca decyzje Komisji 2004/277/WE, Euratom oraz 2007/606/WE, Euratom

(notyfikowana jako dokument nr C(2014) 7489)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2014/762/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1313/2013/UE z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 32 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Ogólnym celem Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności („unijnego mechanizmu”) jest wzmocnienie współpracy między Unią a państwami członkowskimi i ułatwienie koordynacji w obszarze ochrony ludności w celu zwiększenia skuteczności systemów zapobiegania klęskom żywiołowym i katastrofom spowodowanym przez człowieka, zapewnienia gotowości na ich wystąpienie i reagowania na nie.
- (2) Ze względu na fakt, że klęska lub katastrofa może wystąpić w każdej chwili, Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego (ERCC), ustanowione na mocy art. 7 decyzji nr 1313/2013/UE, powinno przez cały czas zapewniać ścisły kontakt z punktami kontaktowymi państw członkowskich.
- (3) Wspólny System Łączności i Informacji w Sytuacjach Nadzwyczajnych (CECIS) jest zasadniczym elementem unijnego mechanizmu z uwagi na fakt, że powinien on gwarantować autentyczność, integralność i poufność informacji wymienianych między państwami członkowskimi zarówno w rutynowych warunkach, jak i we wszelkiego rodzaju sytuacjach krytycznych. Z uwagi na specyfikę reagowania w przypadku zanieczyszczenia morza należy utworzyć osobny rodzaj CECIS zapewniający dostęp do sekretariatów regionalnych konwencji morskich i państw trzecich, które wspólnie z Unią korzystają z regionalnego basenu morskiego.
- (4) W celu zapewnienia skuteczności operacyjnej należy określić minimalne wymogi w odniesieniu do modułów, innych zdolności reagowania i ekspertów wskazanych zgodnie z art. 9 ust. 1 decyzji nr 1313/2013/UE, jak również w odniesieniu do ich wymogów operacyjnych, wymogów dotyczących funkcjonowania i interoperacyjności przewidzianych w art. 9 ust. 2 decyzji nr 1313/2013/UE. Moduły powinny w szczególności być w stanie pracować przez pewien okres w sposób samowystarczalny, powinno być możliwe ich szybkie rozmieszczenie oraz powinni być interoperacyjni. W celu zwiększenia interoperacyjności modułów konieczne jest podjęcie działań na szczeblu Unii i państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 924.

- (5) Należy zdefiniować cele w zakresie zdolności w odniesieniu do Europejskiej Zdolności Reagowania Kryzysowego (EERC) i regularnie dokonywać ich przeglądu w celu uzyskania wystarczającej liczby wszystkich niezbędnych rodzajów modułów, innych zdolności reagowania i ekspertów dostępnych na potrzeby rozmieszczenia w ramach unijnego mechanizmu. Należy zdefiniować wymogi jakościowe i wymogi dotyczące interoperacyjności i regularnie dokonywać ich przeglądu w celu zapewnienia jednolitego minimalnego poziomu jakości i interoperacyjności wszystkich zdolności uczestniczących w EERC.
- (6) Należy zdefiniować procedurę certyfikacji i rejestracji, w tym elementy samooceny, aby potwierdzić, że zdolności w formie dobrowolnej puli spełniają wszystkie niezbędne wymogi oraz, w razie potrzeby, korzystają z ograniczonego współfinansowania unijnego na pokrycie „kosztów związanych z adaptacją”. Wspomniana procedura certyfikacji i rejestracji powinna także zapewnić odpowiednią równowagę geograficzną zdolności zgodnie z lokalizacją rodzajów ryzyka oraz należy w jej ramach rozważyć udział wszystkich zainteresowanych państw członkowskich.
- (7) Zidentyfikowanie możliwych braków w zdolnościach reagowania EERC powinno umożliwić Komisji i państwom członkowskim wspólne ustalenie przypadków, w których odpowiednie zdolności nie są dostępne w obrębie dobrowolnej puli lub poza nią. Państwa członkowskie uzupełniające braki samodzielnie lub w ramach konsorcjów powinny korzystać z ograniczonego współfinansowania unijnego, pod warunkiem że jest to opłacalne i potwierdzone w ocenach ryzyka.
- (8) Aby zapewnić dalszy rozwój funkcjonowania EERC, państwa członkowskie powinny otrzymać wsparcie w postaci ograniczonych kwot współfinansowania unijnego w ramach umów ramowych, porozumień ramowych w sprawie partnerstwa lub podobnych ustaleń w celu uzyskania dostępu do dodatkowych zdolności umożliwiających wyeliminowanie chwilowych braków w przypadku szczególnie dotkliwych klęsk lub katastrof, tj. klęsk i katastrof, których charakter i skalę można w racjonalny sposób przewidzieć i na które można się przygotować. Przedmiotowe zdolności należy zgłosić do dobrowolnej puli w celu rozmieszczenia ich w ramach unijnego mechanizmu.
- (9) Program szkoleń w ramach unijnego mechanizmu nadal stanowi zasadniczy element gotowości personelu zajmującego się ochroną ludności i zarządzaniem sytuacjami kryzysowymi, rozmieszczonego w kontekście unijnego mechanizmu. Zgodnie z zakresem określonym w art. 13 ust. 1 decyzji nr 1313/2013/UE program ten powinien obejmować zapobieganie, gotowość i reagowanie.
- (10) Program ćwiczeń w ramach unijnego mechanizmu powinien nadal odgrywać zasadniczą rolę pod względem praktycznej gotowości do rozmieszczenia obejmującej unijną mechanizm i wymianę doświadczeń zdobytych w trakcie działań na rzecz ochrony ludności przeprowadzonych w ramach unijnego mechanizmu. Program ćwiczeń powinien bazować na ramach strategicznych, określających cele i funkcje ćwiczeń w ramach unijnego mechanizmu, jak również na określonych priorytetach zawartych w rocznych programach prac.
- (11) Należy ustanowić systematyczne, ukierunkowane i spójne podejście w zakresie gromadzenia, analizowania, rozpowszechniania i wdrażania zdobytych doświadczeń, obejmujące cały cykl zarządzania klęskami i katastrofami.
- (12) W ramach unijnego mechanizmu określenie jasnych procedur operacyjnych stosowanych w ramach reagowania na klęski i katastrofy zgodnie z mechanizmem ma istotne znaczenie dla zapewnienia efektywnej pomocy w przypadku klęski lub katastrofy, w tym dla odpowiednich organizacji międzynarodowych określonych zgodnie z art. 16 ust. 1 decyzji nr 1313/2013/UE.
- (13) Aby umożliwić maksymalną skuteczność i efektywność unijnego mechanizmu, wszystkie wnioski o pomoc i oferty pomocy powinny być jak najbardziej szczegółowe i powinny zawierać wszystkie niezbędne informacje.
- (14) W celu zapewnienia skutecznej koordynacji pomocy ERCC powinno udostępnić wszystkim państwom członkowskim swoją ocenę podstawowych potrzeb i swoje zalecenia dotyczące rozmieszczania z dobrowolnej puli oraz powinno opracować odpowiednie plany rozmieszczenia w odniesieniu do każdego wniosku o pomoc. Wybór zdolności z dobrowolnej puli powinien opierać się na określonych i obiektywnych kryteriach, których priorytetowe znaczenie należy ocenić w świetle bieżących potrzeb operacyjnych.
- (15) W celu skrócenia, w miarę możliwości, czasu reakcji w ramach unijnego mechanizmu państwa członkowskie powinny dokonać niezbędnych wstępnych ustaleń dotyczących rozmieszczenia swoich zdolności zarejestrowanych w dobrowolnej puli.
- (16) Dostępność ekspertów technicznych, ekspertów ds. oceny i ekspertów ds. koordynacji, w tym liderów zespołów, stanowi ważny element unijnego mechanizmu. Należy zdefiniować zadania i funkcje ekspertów oraz określić procedurę ich rozmieszczenia.

- (17) W art. 23 decyzji nr 1313/2013/UE ustanowiono specjalne przepisy dotyczące zapewnienia wsparcia w zakresie transportu w przypadku klęski lub katastrofy w celu ułatwienia szybkiej i skutecznej reakcji z pomocą unijnego mechanizmu. Niezbędne jest ustanowienie zasad i procedur w odniesieniu do wniosków o dofinansowanie ze strony Unii, składanych przez państwa członkowskie, w zakresie transportu ich pomocy do państwa, którego dotyczy sytuacja nadzwyczajna, oraz w zakresie przyjmowania tych wniosków przez Komisję.
- (18) Z uwagi na kwestie przejrzystości, spójności i skuteczności należy ustalić, jakie informacje muszą zostać uwzględnione we wniosku o wsparcie w zakresie transportu, składanym przez państwo uczestniczące, oraz w związanej z takim wnioskiem odpowiedzi sporządzanej przez Komisję.
- (19) W przypadkach gdy możliwe jest przyznanie dofinansowania przez Unię zgodnie z decyzją nr 1313/2013/UE, państwa członkowskie powinny mieć możliwość wyboru dotacji albo usługi transportowej.
- (20) Należy zatem uchylić decyzje Komisji 2004/277/WE, Euratom ⁽¹⁾ i 2007/606/WE, Euratom ⁽²⁾.
- (21) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu ds. Ochrony Ludności,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

ROZDZIAŁ 1

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszej decyzji określa się szczegółowe zasady wdrażania decyzji nr 1313/2013/UE w odniesieniu do następujących elementów:

- współpraca między Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego („ERCC”) a punktami kontaktowymi państw członkowskich;
- elementy Wspólnego Systemu Łączności i Informacji w Sytuacjach Nadzwyczajnych („CECIS”) oraz organizacja wymiany informacji za pośrednictwem tego systemu;
- określanie modułów, innych zdolności reagowania i ekspertów oraz wymogów operacyjnych dotyczących funkcjonowania i interoperacyjności modułów, obejmujących zadania tych modułów, ich zdolności, główne elementy, samowystarczalność i rozmieszczanie;
- cele w zakresie zdolności, wymogi jakościowe i wymogi dotyczące interoperacyjności oraz procedura certyfikacji i rejestracji niezbędne do funkcjonowania EERC, w tym ustalenia finansowe;
- identyfikowanie i uzupełnianie braków w EERC;
- organizowanie programu szkoleń, ram ćwiczeń i programu wykorzystującego zdobyte doświadczenia;
- procedury operacyjne stosowane w ramach reagowania na klęski i katastrofy zarówno na terytorium Unii, jak i poza tym terytorium, w tym wskazywanie odpowiednich organizacji międzynarodowych;
- proces wysyłania zespołów ekspertów;
- organizowanie wsparcia przy transporcie pomocy.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej decyzji zastosowanie mają następujące definicje:

- „wnioskodawca ubiegający się o pomoc” oznacza państwo członkowskie lub państwo trzecie dotknięte klęską lub katastrofą lub w przypadku którego istnieje lub spodziewana jest groźba wystąpienia klęski lub katastrofy, jak również Organizację Narodów Zjednoczonych i jej agencje oraz inne odpowiednie organizacje międzynarodowe określone w załączniku VII;

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2004/277/WE, Euratom z dnia 29 grudnia 2003 r. ustanawiająca zasady wdrażania decyzji Rady 2001/792/WE, Euratom ustanawiającej mechanizm wspólnotowy ułatwiający wzmocnioną współpracę w interwencjach wspierających ochronę ludności (Dz.U. L 87 z 25.3.2004, s. 20).

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2007/606/WE, Euratom z dnia 8 sierpnia 2007 r. ustanawiająca zasady wdrażania przepisów dotyczących transportu z decyzji Rady 2007/162/WE, Euratom ustanawiającej instrument finansowy ochrony ludności (Dz.U. L 241 z 14.9.2007, s. 17).

- 2) „pomoc w zakresie ochrony ludności” oznacza zespoły, ekspertów lub moduły przeznaczone do ochrony ludności, wraz z ich sprzętem, a także ze sprzętem przeznaczonym do zwalczania skutków klęsk i katastrof lub z zasobami niezbędnymi do złagodzenia bezpośrednich skutków wystąpienia klęski lub katastrofy;
- 3) „zdolności buforowe” oznaczają zdolność reagowania na klęski i katastrofy, dostępność i szybki dostęp do zdolności objętych współfinansowaniem na mocy art. 21 ust. 2 lit. d) decyzji nr 1313/2013/UE;
- 4) „zespoły interwencyjne” oznaczają zasoby ludzkie i materialne, w tym moduły, powołane przez jedno państwo członkowskie lub większą ich liczbę na potrzeby przeprowadzania interwencji w zakresie ochrony ludności;
- 5) „zespoły wsparcia technicznego” oznaczają zasoby ludzkie i materialne powołane przez jedno państwo członkowskie lub większą ich liczbę na potrzeby realizacji działań wspierających, o których mowa w załączniku II.

ROZDZIAŁ 2

CENTRUM KOORDYNACJI REAGOWANIA KRYZYSOWEGO (ERCC)

Artykuł 3

Współpraca między ERCC a punktami kontaktowymi państw członkowskich

1. Każde państwo członkowskie wyznacza krajowy punkt kontaktowy dla ERCC, dostępny 24 godziny na dobę przez siedem dni w tygodniu. Wyznaczenia dokonuje się z wykorzystaniem „wzoru karty państwa” określonego w załączniku I.
2. ERCC utrzymuje ścisły kontakt z punktami kontaktowymi państw członkowskich w celu wywiązania się ze swoich regularnych obowiązków i przeprowadzenia operacji reagowania przewidzianych w niniejszej decyzji oraz w decyzji nr 1313/2013/UE.

ROZDZIAŁ 3

WSPÓLNY SYSTEM ŁĄCZNOŚCI I INFORMACJI W SYTUACJACH NADZWYCZAJNYCH (CECIS)

Artykuł 4

Elementy CECIS

CECIS składa się z poniższych trzech elementów:

- a) elementu sieciowego, obejmującego właściwe organy oraz punkty kontaktowe w państwach członkowskich i ERCC;
- b) elementu realizacji, składającego się z baz danych i innych systemów informacyjnych niezbędnych dla funkcjonowania unijnego mechanizmu oraz w szczególności niezbędnych dla:
 - (i) przekazywania powiadomień;
 - (ii) zapewnienia komunikacji i wymiany informacji między ERCC a właściwymi organami i punktami kontaktowymi;
 - (iii) rozpowszechniania doświadczeń z interwencji;
- c) elementu zabezpieczenia, składającego się z szeregu systemów, zasad i procedur niezbędnych dla zapewnienia autentyczności, integralności i poufności danych przechowywanych i wymienianych poprzez CECIS.

Artykuł 5

Bezpieczeństwo informacji

1. CECIS pozwala na obsługę dokumentów, baz danych i systemów informacyjnych w bezpieczny sposób za pośrednictwem bezpiecznych ogólnoeuropejskich usług telematycznych między administracjami (sTESTA) lub porównywalnej sieci.

2. Dokumenty i informacje opatrzone klauzulą „EU CONFIDENTIAL” lub wyższą przekazuje się zgodnie ze szczegółowymi uregulowaniami między twórcą dokumentu lub informacji a ich odbiorcą lub odbiorcami określonymi w decyzji Komisji 2001/844/WE, EWWiS, Euratom ⁽¹⁾.

Artykuł 6

Informacje i aktualizacje

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji stosowne informacje z wykorzystaniem „wzoru karty państwa” określonego w załączniku I.
2. Państwa członkowskie przekazują informacje na temat punktów kontaktowych oraz, w stosownych przypadkach, innych służb zajmujących się katastrofami naturalnymi, technologicznymi, radiologicznymi lub ekologicznymi, w tym przypadkowym zanieczyszczeniem morza.
3. Państwa członkowskie informują niezwłocznie Komisję o wszelkich zmianach w informacjach, o których mowa w ust. 1 i 2.
4. Baza danych CECIS zawiera wyznaczoną sekcję z informacjami na temat rejestracji i dostępności zdolności reagowania w EERC. Komisja zapewnia stały dostęp krajowym punktom kontaktowym w zakresie ochrony ludności.
5. Państwa członkowskie zapewniają aktualizowanie na bieżąco wyznaczonej sekcji w bazie danych CECIS w odniesieniu do statusu dostępności i wszystkich niezbędnych danych faktycznych dotyczących odpowiednich cech wszystkich zdolności reagowania zarejestrowanych w EERC.
6. W stosownych przypadkach państwa członkowskie mogą przyznać innym odpowiednim organom krajowym dostęp do CECIS w trybie tylko do odczytu.

Artykuł 7

Grupa użytkowników CECIS

Grupa użytkowników składająca się z przedstawicieli wyznaczonych przez państwa członkowskie wspomaga Komisję w walidacji, testowaniu i dalszym rozwoju CECIS.

Artykuł 8

Wdrażanie i dalszy rozwój

1. Komisja zarządza CECIS i dalej go rozwija, uwzględniając potrzeby i wymogi państw członkowskich.
2. Państwa członkowskie wdrażają na swoim terytorium odpowiednie środowisko technologii informatycznych CECIS zgodnie z zobowiązaniami podjętymi z wykorzystaniem „wzoru karty państwa” określonego w załączniku I.

Artykuł 9

CECIS w odniesieniu do zanieczyszczenia mórz

1. Komisja zapewnia, aby specjalistyczna aplikacja CECIS udostępniona państwom członkowskim i Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego za pośrednictwem internetu była dostępna w odniesieniu do zanieczyszczenia mórz w celu odzwierciedlenia specyfiki reagowania na incydenty na morzu.
2. Aplikacja jest także dostępna dla państw trzecich, które wspólnie z Unią korzystają z regionalnego basenu morskiego. Można ją również udostępniać na zasadzie *ad hoc* sekretariatom właściwych konwencji o morzu.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2001/844/WE, EWWiS, Euratom z dnia 29 listopada 2001 r. zmieniająca jej regulamin wewnętrzny (Dz.U. L 317 z 3.12.2001, s. 1).

ROZDZIAŁ 4

MODUŁY, ZESPOŁY WSPARCIA TECHNICZNEGO, INNE ZDOLNOŚCI REAGOWANIA I EKSPERCI*Artykuł 10***Rejestracja modułów, zespołów wsparcia technicznego, innych zdolności reagowania i ekspertów**

1. Państwa członkowskie rejestrują swoje moduły, zespoły wsparcia technicznego, inne zdolności reagowania i ekspertów określonych zgodnie z art. 9 ust. 6 decyzji nr 1313/2013/UE w bazie danych CECIS.
2. Moduły, zespoły wsparcia technicznego i inne zdolności reagowania wcześniej zgłoszone do EERC, jak również ekspertów wcześniej zgłoszonych do EERC rejestruje się w wyznaczonej sekcji bazy danych CECIS.
3. Informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, aktualizuje się stosownie do potrzeb.

*Artykuł 11***Skład modułów, zespołów wsparcia technicznego, innych zdolności reagowania i ekspertów**

1. W skład modułów oraz zespołów wsparcia technicznego mogą wchodzić zasoby udostępnione przez jedno państwo członkowskie lub większą ich liczbę.
2. W przypadkach, w których moduł lub zespół wsparcia technicznego składa się z więcej niż jednego elementu, reakcja takiego modułu lub zespołu wsparcia technicznego dla danej interwencji może zostać ograniczona do elementów niezbędnych w takiej interwencji.

*Artykuł 12***Samowystarczalność modułów**

1. Poszczególne moduły, wyszczególnione w załączniku II, powinny posiadać następujące elementy samowystarczalności:
 - a) odpowiednie schronienie przed panującymi warunkami pogodowymi;
 - b) wytwarzanie energii i oświetlenie pokrywające zapotrzebowanie ze strony bazy operacyjnej oraz sprzętu koniecznego do wypełnienia misji;
 - c) urządzenia sanitarne i higieniczne przeznaczone dla personelu modułu;
 - d) dostępność żywności i wody dla personelu modułu;
 - e) personel medyczny lub paramedyczny, urządzenia medyczne i dostęp do środków medycznych dla personelu modułu;
 - f) przechowywanie i utrzymanie sprzętu będącego na wyposażeniu modułu;
 - g) sprzęt zapewniający łączność z odpowiednimi partnerami, w szczególności z partnerami odpowiedzialnymi za koordynację na miejscu zdarzenia;
 - h) transport lokalny;
 - i) logistykę, sprzęt i personel umożliwiający założenie bazy operacyjnej i rozpoczęcie misji bezzwłocznie po przybyciu na miejsce zdarzenia.
2. Państwo członkowskie oferujące pomoc zapewni zgodność z wymogami dotyczącymi samowystarczalności modułów, jeśli zrealizuje którekolwiek z poniższych działań:
 - a) zapewni modułowi niezbędny personel, urządzenia i materiały eksploatacyjne;
 - b) dokona niezbędnych ustaleń na miejscu akcji;
 - c) przed przekazaniem informacji na temat danego modułu zgodnie z art. 10 ust. 1 dokona niezbędnych ustaleń wstępnych w celu połączenia niesamowystarczalnego zespołu interwencyjnego z zespołem wsparcia technicznego, tak aby wymogi, o których mowa w art. 13, zostały spełnione.

3. Gwarantowany czas samowystarczalności na początku misji nie może być krótszy niż:
 - a) 96 godzin; lub
 - b) czas określony w załączniku II.

Artykuł 13

Wymogi dotyczące modułów i zespołów wsparcia technicznego

1. Moduły spełniają wymogi ogólne określone w załączniku II.
2. Zespoły wsparcia technicznego spełniają wymogi ogólne określone w załączniku II.
3. Okresowo dokonuje się przeglądu wymogów ogólnych określonych w załączniku II.
4. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby:
 - a) moduły były zdolne do współpracy z innymi modułami;
 - b) zespoły wsparcia technicznego były zdolne do współpracy z innymi zespołami wsparcia technicznego oraz z odpowiednimi podmiotami na miejscu;
 - c) elementy modułu były w stanie współdziałać jako jeden moduł;
 - d) elementy zespołu wsparcia technicznego były w stanie współdziałać jako jeden zespół wsparcia technicznego;
 - e) moduły oraz zespoły wsparcia technicznego, podejmujące działania poza terytorium Unii, były zdolne do współpracy z międzynarodowymi siłami reagowania na katastrofy pomagającymi państwu dotkniętemu katastrofą;
 - f) liderzy zespołów, zastępcy liderów zespołów oraz oficerowie łącznikowi modułów i zespołów wsparcia technicznego uczestniczyli w odpowiednich kursach i ćwiczeniach organizowanych przez Komisję zgodnie z art. 26–32.

ROZDZIAŁ 5

ROZWÓJ EUROPEJSKIEJ ZDOLNOŚCI REAGOWANIA KRYZYSOWEGO (EERC) W FORMIE DOBROWOLNEJ PULI

Artykuł 14

Cele w zakresie zdolności

1. Cele w zakresie zdolności EERC określono w załączniku III.
2. Komisja we współpracy z państwami członkowskimi ocenia odpowiedniość celów w zakresie zdolności co najmniej raz na dwa lata oraz, w razie potrzeby, dokonuje ich zmiany na podstawie rodzajów ryzyka zidentyfikowanych w krajowych ocenach ryzyka lub na podstawie innych odpowiednich krajowych lub międzynarodowych źródeł informacji.
3. Państwa członkowskie przekazują Komisji odpowiednie informacje na temat rodzajów ryzyka niezbędnych do oceny celów w zakresie zdolności.

Artykuł 15

Wymogi jakościowe i wymogi dotyczące interoperacyjności

1. Wymogi jakościowe i wymogi dotyczące interoperacyjności określone w załączniku IV mają zastosowanie do modułów, zespołów wsparcia technicznego, innych zdolności reagowania i ekspertów w EERC.

2. Komisja we współpracy z państwami członkowskimi ocenia odpowiedniość wymogów jakościowych i wymogów dotyczących interoperacyjności co najmniej raz na dwa lata oraz, w razie potrzeby, dokonuje ich zmiany. Wymogi jakościowe opierają się na ustalonych, istniejących już normach międzynarodowych.

Artykuł 16

Procedura certyfikacji i rejestracji

1. Procedura certyfikacji i rejestracji, określona w ust. 2–8, ma zastosowanie do modułów, zespołów wsparcia technicznego, innych zdolności reagowania i ekspertów w EERC.
2. Certyfikacja i rejestracja zależą od spełnienia wymogów jakościowych określonych w załączniku IV, z wyjątkiem zdolności buforowych, w odniesieniu do których zastosowanie ma art. 25 ust. 3.
3. Państwa członkowskie proponujące włączenie do EERC określonego modułu, zespołu wsparcia technicznego, innych zdolności reagowania lub eksperta przekazują informacje określone w załączniku V.
4. Komisja ocenia, czy można rozważyć włączenie danego modułu, zespołu wsparcia technicznego, innej zdolności reagowania lub eksperta do EERC, oraz niezwłocznie przekazuje swoje wnioski odpowiedniemu państwu członkowskiemu. W swojej ocenie Komisja uwzględnia w szczególności spełnienie wymogów jakościowych, osiągnięcie celów w zakresie zdolności, kompletność przekazywanych informacji, bliskość geograficzną i udział wszystkich państw członkowskich, jak również inne istotne czynniki, które określa z góry i stosuje do wszystkich porównywalnych modułów, zespołów wsparcia technicznego, innych zdolności reagowania lub ekspertów.
5. Jeżeli rozważane jest włączenie modułu, zespołu wsparcia technicznego, innej zdolności reagowania lub eksperta do EERC, Komisja wszczyna procedurę certyfikacji w odniesieniu do takiego modułu, zespołu wsparcia technicznego, innej zdolności reagowania lub eksperta na podstawie przekazanych informacji oraz wszelkich dodatkowych informacji, jakich Komisja może zażądać od odpowiedniego organu państwa członkowskiego. W przypadkach gdy na podstawie dostępnych informacji Komisja uzna wymogi jakościowe i wymogi dotyczące interoperacyjności za spełnione, może zarejestrować moduł, zespół wsparcia technicznego, inną zdolność reagowania lub eksperta w dobrowolnej puli.
6. Komisja przekazuje na piśmie odpowiedniemu organowi państwa członkowskiego swoją ocenę wymaganych szkoleń, ćwiczeń lub warsztatów oraz inne odpowiednie warunki certyfikacji i rejestracji.
7. W przypadku spełnienia wszystkich warunków certyfikacji Komisja ogłasza, że dany moduł, zespół wsparcia technicznego, inna zdolność reagowania lub ekspert jest certyfikowany na potrzeby EERC, oraz przekazuje tę informację państwu członkowskiemu.
8. Certyfikację modułu, zespołu wsparcia technicznego, innej zdolności reagowania lub eksperta poddaje się ponownej ocenie najpóźniej po upływie 3 lat, jeżeli dany zasób przedstawia się do ponownej rejestracji w EERC.
9. Komisja we współpracy z państwami członkowskimi ocenia odpowiedniość procedury certyfikacji i rejestracji co najmniej raz na dwa lata oraz, w razie potrzeby, dokonuje jej zmiany.

Artykuł 17

Ustalenia finansowe w odniesieniu do kosztów związanych z adaptacją

1. Państwa członkowskie mogą wystąpić z wnioskiem o dotację na sfinansowanie kosztów związanych z adaptacją osobno dla każdego modułu, zespołu wsparcia technicznego lub innej zdolności reagowania bez konieczności publikowania zaproszenia do składania wniosków przez Komisję. Koszty związane z adaptacją obejmują elementy kosztów określone w art. 21 ust. 2 lit. c) decyzji nr 1313/2013/UE.
2. Aby uzasadnić taki wniosek, państwa członkowskie przekazują Komisji plany realizacji w odniesieniu do kosztów związanych z adaptacją, w tym szacowane koszty i harmonogram.
3. Komisja ocenia oraz, w przypadku spełnienia odpowiednich wymogów, zatwierdza plany realizacji, o których mowa w ust. 2, określając, które z poszczególnych kosztów kwalifikują się jako koszty związane z adaptacją.
4. Po dokonaniu oceny wniosku Komisja podejmuje decyzję o przyznaniu dotacji.
5. Państwa członkowskie przedstawiają Komisji szczegółowe informacje na temat kosztów poniesionych w odniesieniu do kosztów związanych z adaptacją.

ROZDZIAŁ 6

UZUPEŁNIANIE BRAKÓW W ZDOLNOŚCIACH REAGOWANIA

Artykuł 18

Monitorowanie postępów na rzecz osiągnięcia celów w zakresie zdolności

Komisja we współpracy z państwami członkowskimi stale monitoruje postępy na rzecz osiągnięcia celów w zakresie zdolności, uwzględniając zdolności określone na mocy art. 20, oraz regularnie powiadamia państwa członkowskie o wynikach przeprowadzonej przez siebie oceny postępów. Komisja przekazuje państwom członkowskim niezbędne szczegółowe informacje na temat pozostałych braków w zdolnościach reagowania.

Artykuł 19

Procedura identyfikowania braków w zdolnościach reagowania

1. W ramach monitorowania postępów na rzecz osiągnięcia celów w zakresie zdolności Komisja, we współpracy z państwami członkowskimi, ocenia różnice między zdolnościami państw członkowskich zarejestrowanymi w EERC a celami w zakresie zdolności określonymi w załączniku III.
2. Komisja i państwa członkowskie za zdolności zgłoszone do EERC uznają jedynie te zdolności, które zarejestrowano jako zdolności udostępniane przez państwa członkowskie na potrzeby EERC, zgodnie z art. 16.

Artykuł 20

Procedura identyfikowania zdolności reagowania poza EERC

1. Jeżeli Komisja wspólnie z państwami członkowskimi zidentyfikuje braki w zdolnościach reagowania, które mogą okazać się istotne zgodnie z art. 19 niniejszej decyzji, wówczas we współpracy z państwami członkowskimi bada, czy niezbędne zdolności są dostępne poza EERC zgodnie z art. 12 ust. 2 decyzji nr 1313/2013/UE.
2. Komisja uznaje za dostępne poza EERC jedynie następujące zdolności:
 - a) zdolności zarejestrowane w CECIS;
 - b) zdolności buforowe; lub
 - c) zdolności nieobjęte lit. a) i b), ale które mogą być łatwo dostępne dla państwa członkowskiego lub państw członkowskich w wymaganych ilościach, w wymaganej lokalizacji, w wymaganym terminie oraz przez wymagany okres.
3. Na potrzeby ustalenia zdolności, o których mowa w ust. 2 lit. c), Komisja kieruje do krajowych punktów kontaktowych wniosek, w którym określa szczegółowe informacje na temat oceny potencjalnie istotnych braków w zdolnościach reagowania, oraz zwraca się do państw członkowskich o dostarczenie informacji na temat wszelkich zdolności dostępnych poza EERC zgodnie z ust. 2 lit. c).
4. Komisja określa we wniosku maksymalny termin na udzielenie odpowiedzi wynoszący do 60 dni kalendarzowych, którego dokładna długość zależy od oczekiwanej złożoności procesu ustalania zdolności przez państwa członkowskie, o którym mowa w ust. 2.
5. Państwa członkowskie w wyznaczonym terminie przekazują Komisji na piśmie szczegółowe informacje na temat wszelkich zdolności, o których mowa w ust. 2.
6. Jeżeli państwo członkowskie nie udzieli odpowiedzi na piśmie w wyznaczonym terminie, na potrzeby przedmiotowej oceny Komisja przyjmie, że dane państwo członkowskie nie dysponuje żadnymi zdolnościami, o których mowa w ust. 2.
7. Na podstawie informacji otrzymanych od państw członkowskich i uwzględniając jedynie te zdolności, o których mowa w ust. 2, Komisja ocenia, czy dane zdolności uzupełniają braki w zdolnościach reagowania, zidentyfikowane zgodnie z art. 19 niniejszej decyzji. Komisja uznaje braki w zdolnościach za uzupełnione tylko w przypadku, gdy łączna liczba zdolności w ramach EERC i zdolności, o których mowa w ust. 2, odpowiada celom w zakresie zdolności, określonym w załączniku III, lub je przewyższa.

*Artykuł 21***Procedura uzupełniania braków w zdolnościach reagowania**

1. W przypadku gdy Komisja wspólnie z państwami członkowskimi zidentyfikuje braki w zdolnościach reagowania, które mogą okazać się istotne, zgodnie z art. 19, i których nie można uzupełnić zgodnie z art. 20, wówczas powiadamia na piśmie państwa członkowskie, wyjaśniając szczegółowo, które braki uznaje za strategiczne braki w zdolnościach reagowania.
2. Komisja zwraca się do państw członkowskich na piśmie o uzupełnienie strategicznych braków w zdolnościach reagowania zgodnie z art. 12 ust. 3 decyzji nr 1313/2013/UE.
3. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję, czy, kiedy i w jaki sposób zamierzają uzupełnić strategiczne braki w zdolnościach reagowania, samodzielnie albo we współpracy z innymi państwami członkowskimi.

*Artykuł 22***Wsparcie Komisji na rzecz uzupełniania strategicznych braków w zdolnościach reagowania**

1. W przypadku gdy wymagane jest dofinansowanie unijne w celu uzupełnienia strategicznych braków w zdolnościach reagowania zgodnie z art. 12 ust. 3 i art. 21 ust. 1 lit. j) decyzji nr 1313/2013/UE, Komisja publikuje zaproszenie do składania wniosków, aby zapewnić wsparcie państwom członkowskim.
2. Odpowiadając na zaproszenie do składania wniosków, państwa członkowskie stosują się do przepisów art. 21 ust. 1 lit. j) ppkt (iii) i (iv) decyzji nr 1313/2013/UE.
3. Państwa członkowskie wskazują między innymi odsetek wymaganego unijnego współfinansowania.

*Artykuł 23***Koszty kwalifikujące się do wsparcia na rzecz uzupełnienia braków w zdolnościach reagowania**

1. Wszystkie koszty sprzętu, usług lub zasobów ludzkich niezbędnych do pierwotnego utworzenia zdolności reagowania są kwalifikowalne.
2. Bieżące koszty utrzymania lub koszty eksploatacji nie są kosztami kwalifikowalnymi.

ROZDZIAŁ 7

ELIMINOWANIE CHWILOWYCH BRAKÓW W PRZYPADKU SZCZEGÓLNIE DOTKLIWYCH KLĘSK LUB KATASTROF*Artykuł 24***Ustalenia finansowe**

1. Komisja określa ogólnie w rocznym programie prac wymagane rodzaje oraz liczbę zdolności buforowych, uwzględniając możliwość wystąpienia w państwach członkowskich określonych szczególnie dotkliwych rodzajów klęsk lub katastrof, jak również ich nadzwyczajną intensywność lub inne czynniki powodujące, że dana klęska lub katastrofa staje się szczególnie dotkliwa, takie jak wystąpienie w tym samym czasie innej klęski lub katastrofy, oraz uwzględniając możliwość wystąpienia chwilowych braków w takich scenariuszach.
2. Komisja regularnie uruchamia niezbędne procedury finansowania na pokrycie kosztów określonych w art. 21 ust. 2 lit. d) decyzji nr 1313/2013/UE w celu zapewnienia szybkiego dostępu do zdolności buforowych zdefiniowanych w rocznym programie prac.
3. Zdolności buforowe współfinansowane ze środków Komisji uzupełniają istniejące zdolności reagowania, jakimi dysponują państwa członkowskie w ramach gotowości krajowej, i nie zastępują istniejących zdolności reagowania.

*Artykuł 25***Warunki dotyczące finansowego wkładu Unii**

1. Finansowy wkład Unii zależy od zatwierdzenia warunków przedstawionych w ust. 2–9 przez państwa członkowskie biorące udział w procedurach finansowania przewidzianych w art. 24 ust. 2. Komisja może określić w procedurach finansowania dodatkowe warunki.

2. Państwa członkowskie udostępniają zdolności buforowe w ramach dobrowolnej puli.
3. Zdolności buforowe muszą spełniać niezbędne wymogi jakościowe i wymogi dotyczące certyfikacji określone w procedurach finansowania przewidzianych w art. 24 ust. 2.
4. Zdolności buforowe rejestruje się w dobrowolnej puli na cały okres przewidziany w odpowiednich umowach ramowych, porozumieniach ramowych w sprawie partnerstwa lub podobnych ustaleniach. Wszelkie warunki i ograniczenia nałożone przez państwo lub państwa członkowskie rejestrujące zdolności są należycie uzasadnione wymogami operacyjnymi.
5. Zdolności buforowe nie kwalifikują się do pomocy finansowej, o której mowa w art. 17.
6. Komisja niezwłocznie informuje wszystkie państwa członkowskie za pośrednictwem CECIS o zdolnościach buforowych zarejestrowanych w dobrowolnej puli.
7. Zdolności buforowe zarejestrowane w dobrowolnej puli udostępnia się na potrzeby rozmieszczeń w ramach unijnego mechanizmu na takich samych zasadach ogólnych jak w przypadku innych zdolności zarejestrowanych w dobrowolnej puli, zgodnie z art. 11 decyzji nr 1313/2013/UE.
8. W następstwie wniosku o udzielenie pomocy za pośrednictwem ERCC rozmieszczenie zdolności buforowych zarejestrowanych w dobrowolnej puli przebiega zgodnie z procedurami operacyjnymi stosowanymi w ramach reagowania na klęski i katastrofy wskazanymi w rozdziale 11.
9. Zdolności buforowe zarejestrowane w dobrowolnej puli udostępnia się do użytku krajowego w państwach członkowskich, które współfinansowały dostępność zdolności. Przed dopuszczeniem do użytku krajowego takie państwa członkowskie konsultują się z ERCC w celu potwierdzenia, że:
 - (i) nie istnieją żadne szczególnie dotkliwe klęski lub katastrofy, które mogą wystąpić jednocześnie lub w przypadku których istnieje groźba wystąpienia, które mogą doprowadzić do złożenia wniosku w sprawie rozmieszczenia zdolności buforowej;
 - (ii) użytek krajowy nie utrudnia zbytnio szybkiego dostępu innym państwom członkowskim w sytuacji wystąpienia nowych szczególnie dotkliwych klęsk i katastrof.

ROZDZIAŁ 8

PROGRAM SZKOLEŃ

Artykuł 26

Program szkoleń

1. Ustanawia się program szkoleń obejmujący zapobieganie klęskom i katastrofom, zapewnianie gotowości oraz reagowanie na klęski i katastrofy. Program obejmuje kursy ogólne i specjalistyczne oraz system wymiany ekspertów. Program jest skierowany do grup docelowych, o których mowa w art. 27.
2. Komisja odpowiada za koordynację i organizację oraz za określenie treści i harmonogramu programu szkoleń.

Artykuł 27

Uczestnicy

1. Grupami docelowymi programu szkoleniowego są:
 - a) personel państw członkowskich ds. ochrony ludności oraz zarządzania klęskami i katastrofami, w szczególności liderzy zespołów, ich zastępcy i oficerowie łącznikowi, eksperci z państw członkowskich określani w art. 41, w tym eksperci ds. zapobiegania i zapewniania gotowości, oraz najważniejsze osoby z krajowych punktów kontaktowych;
 - b) pracownicy instytucji i agencji unijnych;
 - c) wybrani eksperci z krajów objętych zakresem europejskiej polityki sąsiedztwa, z krajów kandydujących i potencjalnych krajów kandydujących.

2. W kursach szkoleniowych mogą także uczestniczyć wybrani eksperci z:
 - a) Organizacji Narodów Zjednoczonych i jej agencji;
 - b) międzynarodowych organizacji określonych w załączniku VII;
 - c) państw trzecich i, w stosownych przypadkach, innych właściwych podmiotów.
3. Państwa członkowskie i Komisja wyznaczają swoich uczestników każdej sesji szkoleniowej.

Artykuł 28

Szkolenia

1. Program składa się ze zbioru kursów na poziomie wprowadzającym, na poziomie operacyjnym i na poziomie zarządzania.
2. Komisja we współpracy z państwami członkowskimi określa zbiór kursów, treść, programy nauczania i harmonogramy systemu kursów, w tym wymogi dotyczące dostępu.
3. Komisja zapewnia, aby osoby prowadzące szkolenia i wykłady posiadały aktualne informacje na temat istotnych zmian w unijnym mechanizmie.

Artykuł 29

Wymiana ekspertów

System wymiany ekspertów między państwami członkowskimi lub z Komisją umożliwia ekspertom:

- a) zdobycie doświadczenia i wymianę doświadczeń;
- b) zaznajomienie się z różnymi technikami i procedurami operacyjnymi;
- c) zbadanie podejścia stosowanego przez inne uczestniczące służby reagowania w sytuacjach kryzysowych i instytucje.

Artykuł 30

Dodatkowe działania szkoleniowe

W stosownych przypadkach i zgodnie z rocznym programem prac zapewnia się dodatkowe możliwości szkoleniowe w celu zaspokojenia zidentyfikowanych potrzeb w zakresie płynnego i skutecznego wdrożenia działań na rzecz ochrony ludności i zarządzania klęskami i katastrofami.

Artykuł 31

System oceny

Komisja zapewnia zgodność poziomu szkolenia i jego treści. W tym celu Komisja organizuje odpowiedni system oceny zorganizowanych działań szkoleniowych.

ROZDZIAŁ 9

RAMY ĆWICZEŃ

Artykuł 32

Program ćwiczeń, ramy strategiczne i priorytety

1. Komisja ustanawia program ćwiczeń z zakresu ochrony ludności i nim zarządza.
2. Program ćwiczeń z zakresu ochrony ludności opiera się na ramach strategicznych, określających cele i funkcje ćwiczeń w ramach unijnego mechanizmu.

3. Program ćwiczeń ma na celu przede wszystkim:
 - a) ulepszenie zdolności reagowania państw członkowskich, w szczególności w odniesieniu do zespołów i innych zasobów zapewnianych podczas interwencji wspierających w ramach unijnego mechanizmu;
 - b) ulepszenie i weryfikację procedur, ustanowienie wspólnego podejścia do koordynowania interwencji wspierających w ramach unijnego mechanizmu oraz skrócenie czasu reakcji w przypadku poważnych klęsk lub katastrof;
 - c) zacieśnienie współpracy między służbami państw członkowskich ds. ochrony ludności a Komisją;
 - d) zidentyfikowanie i wymianę zdobytych doświadczeń;
 - e) testowanie wdrażania zdobytych doświadczeń.
4. Ogólne priorytety programu ćwiczeń przedstawia się w postaci kompleksowego planu długoterminowego. Obejmuje on elementy odpowiednich scenariuszy na wypadek klęsk i katastrof oraz zdolności.
5. Komisja:
 - a) opracowuje ramy strategiczne i kompleksowy plan długoterminowy we współpracy z państwami członkowskimi, uwzględniając program wykorzystujący zdobyte doświadczenia i inne istotne informacje;
 - b) wyznacza cele ćwiczeń oraz ich rolę w odniesieniu do pozostałych elementów unijnego mechanizmu; oraz
 - c) sporządza w ramach programu prac coroczny wniosek dotyczący określonych priorytetów w zakresie ćwiczeń zgodnie z kompleksowym planem długoterminowym.

ROZDZIAŁ 10

PROGRAM WYKORZYSTUJĄCY ZDOBYTE DOŚWIADCZENIA

Artykuł 33

Monitorowanie, analizowanie i ocena

1. Komisja i państwa członkowskie wymieniają dane, informacje i oceny, które są im potrzebne do monitorowania, analizowania i oceny wszystkich właściwych działań na rzecz ochrony ludności w ramach unijnego mechanizmu.
2. Komisja ustanawia bazę danych, z której mogą korzystać państwa członkowskie i sama Komisja w celu gromadzenia i udostępniania danych, rozpowszechniania zidentyfikowanych doświadczeń i dokonywania przeglądu statusu ich wdrożenia, oraz zarządza taką bazą danych.
3. Komisja ułatwia identyfikację zdobytych doświadczeń wraz z odpowiednimi zainteresowanymi stronami, między innymi poprzez organizowanie spotkań.

Artykuł 34

Promowanie wdrażania

1. Komisja zapewnia uwzględnienie doświadczeń zidentyfikowanych przez Komisję, państwa członkowskie i odpowiednie zainteresowane strony w procesie decyzyjnym mającym na celu dalsze rozwijanie unijnego mechanizmu.
2. W szczególności zidentyfikowane doświadczenia przyczyniają się do określenia:
 - a) priorytetów programu szkoleń, w tym w stosownych przypadkach treści i programów nauczania kursów szkoleniowych, oraz programu ćwiczeń;
 - b) priorytetów corocznych zaproszeń do wzięcia udziału w projektach dotyczących zapobiegania i zapewniania gotowości; oraz
 - c) priorytetów działań z zakresu planowania, o których mowa w art. 10 decyzji nr 1313/2013/UE.
3. Komisja regularnie składa sprawozdania na temat programu wykorzystującego zdobyte doświadczenia, wymieniając zidentyfikowane istotne doświadczenia, przewidywane działania zaradcze, obowiązki i terminy oraz status wdrożenia doświadczeń.
4. Państwa członkowskie składają okresowe sprawozdania dotyczące postępów poczynionych we wdrażaniu zidentyfikowanych doświadczeń, które należą do ich krajowego zakresu odpowiedzialności.

ROZDZIAŁ 11

PROCEDURY OPERACYJNE STOSOWANE W RAMACH REAGOWANIA NA KLĘSKI I KATASTROFY

Artykuł 35

Wnioski o pomoc i reagowanie

1. W razie wystąpienia klęski lub katastrofy na terytorium Unii lub groźby jej wystąpienia, po otrzymaniu wniosku o pomoc za pośrednictwem CECIS, Komisja, stosownie do sytuacji i niezwłocznie, podejmuje działania przewidziane w art. 15 ust. 3 decyzji nr 1313/2013/UE.
2. W razie wystąpienia klęski lub katastrofy poza terytorium Unii lub groźby jej wystąpienia, kiedy może zaistnieć konieczność udzielenia pomocy w zakresie ochrony ludności, Komisja może poinformować państwo trzecie o możliwości ubiegania się o pomoc w ramach unijnego mechanizmu.
3. Jeżeli państwo członkowskie lub państwo trzecie dotknięte klęską lub katastrofą lub zagrożone wystąpieniem klęski lub katastrofy chce wystąpić o pomoc za pośrednictwem unijnego mechanizmu, wówczas występuje do ERCC z pisemnym wnioskiem o pomoc w zakresie ochrony ludności za pośrednictwem właściwych organów krajowych. Jeżeli takie państwo chce wystąpić o pomoc za pośrednictwem unijnego mechanizmu, Organizacji Narodów Zjednoczonych i jej agencji lub dowolnej organizacji międzynarodowej określonej w załączniku VII, wówczas występuje do ERCC z pisemnym wnioskiem o pomoc w zakresie ochrony ludności.
4. Wnioskodawca ubiegający się o pomoc przekazuje ERCC wszystkie istotne informacje dotyczące zaistniałej sytuacji, w szczególności informacje na temat szczególnych potrzeb, wymaganego wsparcia i lokalizacji.
5. Wnioskodawca ubiegający się o pomoc powiadamia ERCC o ramach czasowych, punkcie kontaktowym i miejscu, którego dotyczy wniosek o pomoc, oraz o miejscowym operacyjnym punkcie kontaktowym kierującym klęską lub katastrofą.
6. ERCC przygotowuje w miarę możliwości szczegółowe plany rozmieszczenia w odniesieniu do każdego wniosku o pomoc. Zawierają one zalecenia dotyczące zapewniania pomocy, w tym zaproszenia do rozmieszczania modułów, zespołów wsparcia technicznego, innych zdolności reagowania i ekspertów zarejestrowanych w EERC oraz ocenę możliwych potrzeb podstawowych. Szczegółowe plany rozmieszczenia są zgodne ze strukturą i zarysem określonym w załączniku VI i opierają się na ogólnych wcześniej opracowanych planach, o których mowa w art. 15 ust. 3 lit. c) i art. 16 ust. 3 lit. b) decyzji nr 1313/2013/UE, które obejmują najistotniejsze rodzaje ryzyka związane z klęskami i katastrofami i uwzględniają scenariusze ryzyka określone w ocenach ryzyka państw członkowskich. Szczegółowe plany rozmieszczenia przekazuje się wszystkim państwom członkowskim.
7. W trakcie procesu selekcji zdolności w EERC uwzględnia się następujące kryteria, których priorytet może zależeć od specyfiki wniosku o pomoc:
 - a) dostępność;
 - b) odpowiedniość;
 - c) lokalizacja/bliskość;
 - d) szacowany czas i koszty transportu;
 - e) wcześniejsze doświadczenie;
 - f) wcześniejsze wykorzystanie zasobów;
 - g) inne odpowiednie kryteria, takie jak zdolności językowe, bliskość kulturowa.
8. O ile nie uzgodniono inaczej z państwami członkowskimi, ERCC nie zwraca się do państw członkowskich o rozmieszczenie określonych zdolności z EERC na obszarach konfliktu zbrojnego, obszarach, na których istnieje groźba wystąpienia konfliktu, lub w innych warunkach, w których bezpieczeństwo zespołów jest zagrożone.
9. Państwa członkowskie, do których zwróciło się ERCC w sprawie rozmieszczenia zdolności z EERC, przekazują ERCC swoją ostateczną decyzję w sprawie rozmieszczenia zgodnie z art. 11 ust. 7 decyzji nr 1313/2013/UE. ERCC wyznacza termin, w którym państwo członkowskie co do zasady powinno udzielić odpowiedzi. Termin taki jest uzależniony od charakteru klęski lub katastrofy i w żadnym przypadku nie może być krótszy niż dwie godziny.
10. Wnioskodawca ubiegający się o pomoc powiadamia ERCC o zaakceptowanych przez siebie ofertach pomocy.

11. W przypadku gdy spełnienie podstawowej potrzeby wymaga zapewnienia pomocy, a pomoc taka nie jest dostępna lub jest w niewystarczającym stopniu dostępna w EERC, Komisja niezwłocznie powiadamia wszystkie krajowe punkty kontaktowe za pośrednictwem CECIS o dostępnej unijnej pomocy finansowej na rzecz transportu zgodnie z art. 23 ust. 3 lit. b) decyzji nr 1313/2013/UE.

12. W odniesieniu do wniosków o wysłanie zespołów interwencyjnych oraz środków ERCC powiadamia państwa członkowskie o wyborze dokonany przez wnioskodawcę ubiegającego się o pomoc. Państwa członkowskie zapewniające pomoc regularnie informują ERCC o wysłaniu zespołów interwencyjnych i środków, w tym wszystkich zdolności, które są częścią EERC.

13. Komisja może wybrać, wyznaczyć i wysłać zespół ekspertów w celu zapewnienia wsparcia na miejscu zgodnie z art. 17 decyzji nr 1313/2013/UE.

Artykuł 36

Misje ekspertów

1. Wysłani eksperci wykonują swoje zadania określone w art. 8 lit. d) decyzji nr 1313/2013/UE. Składają oni regularne sprawozdania władzom państwa wnioskującego oraz ERCC.
2. ERCC informuje na bieżąco państwa członkowskie o postępach w misji ekspertów.
3. Wnioskodawca ubiegający się o pomoc informuje na bieżąco ERCC o rozwoju działań na miejscu.
4. W przypadku interwencji w państwach trzecich lider zespołu informuje na bieżąco ERCC o rozwoju działań na miejscu.
5. ERCC gromadzi wszelkie otrzymane informacje i przesyła je do punktów kontaktowych i właściwych organów państw członkowskich.

Artykuł 37

Zakończenie zdolności operacyjnej

1. Wnioskujące państwo członkowskie lub jakiekolwiek państwo członkowskie udzielające pomocy poinformuje ERCC oraz wysłanych ekspertów i zespoły interwencyjne jak najszybciej, w przypadku gdy ich pomoc nie będzie już wymagana lub nie będzie mogła być już zapewniona. Efektywne zakończenie zdolności jest organizowane we właściwy sposób przez wnioskodawcę ubiegającego się o pomoc oraz państwa członkowskie. Informuje się o tym na bieżąco ERCC.
2. W państwach trzecich lider zespołu informuje ERCC jak najszybciej, jeżeli uzna, po odpowiednich konsultacjach z wnioskodawcą ubiegającym się o pomoc, że pomoc nie jest już konieczna, lub gdy zaistnieją przeszkody uniemożliwiające skuteczne udzielenie pomocy. ERCC przekazuje te informacje delegaturze Unii w danym państwie oraz odpowiednim służbom Komisji, ESDZ i państwom członkowskim. ERCC we współpracy z wnioskodawcą ubiegającym się o pomoc zapewnia efektywne zakończenie zdolności wysłanych ekspertów i zespołów interwencyjnych.

Artykuł 38

Sprawozdawczość i zdobyte doświadczenia

1. Właściwe organy wnioskodawcy ubiegającego się o pomoc i państw członkowskich, które udzieliły pomocy, jak również wysłani eksperci powinni mieć możliwość przedstawienia ERCC swoich wniosków na temat wszelkich aspektów interwencji. ERCC przygotowuje sprawozdanie podsumowujące na temat udzielonej pomocy i wszelkich istotnych zdobytych doświadczeń.
2. Oprócz art. 33 i 34 ERCC wraz z państwami członkowskimi monitoruje wdrażanie zdobytych doświadczeń w celu udoskonalenia interwencji wspierających prowadzonych w ramach unijnego mechanizmu.

*Artykuł 39***Koszty**

1. O ile nie uzgodniono inaczej, wnioskodawca ubiegający się o pomoc ponosi koszty pomocy udzielonej przez państwa członkowskie.
2. Każde państwo członkowskie udzielające pomocy może, biorąc pod uwagę w szczególności charakter klęski lub katastrofy oraz zakres szkody, zaoferować swoją pomoc całkowicie lub częściowo bezpłatnie. Takie państwo członkowskie może także w dowolnym momencie zrzec się całości lub części zwrotu swoich kosztów.
3. O ile nie uzgodniono inaczej, w okresie trwania interwencji, wnioskodawca ubiegający się o pomoc ułatwia zapewnienie zakwaterowania i wyżywienia zespołom udzielającym pomocy i bezpłatnie uzupełnia zapasy. Niezależnie od powyższego zespoły udzielające pomocy są zazwyczaj logistycznie niezależne oraz samowystarczalne przez rozsądny okres czasu, w zależności od wykorzystywanych środków, o czym informują odpowiednio ERCC.
4. Koszty wysłania ekspertów oraz koszty odpowiedniego wsparcia logistycznego podlegają przepisom art. 22 lit. a) decyzji nr 1313/2013/UE. Koszty te kwalifikują się do finansowania unijnego.

*Artykuł 40***Odszkodowanie z tytułu szkody**

1. Państwa członkowskie ubiegające się o pomoc powstrzymują się od składania wniosków o odszkodowanie ze strony państw członkowskich z tytułu szkody, jeżeli szkoda taka wynika z interwencji wspierającej przeprowadzonej w ramach unijnego mechanizmu i niniejszej decyzji, chyba że zostanie udowodnione, iż jest ona spowodowana oszustwem lub poważnym naruszeniem.
2. W przypadku szkody wyrządzonej stronom trzecim w wyniku interwencji wspierających państwa członkowskie ubiegające się o pomoc i państwo członkowskie udzielające pomocy współpracują w celu ułatwienia wypłacenia odszkodowania za taką szkodę zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie i odpowiednimi ramami.

ROZDZIAŁ 12

PROCES WYSYŁANIA ZESPOŁÓW EKSPERTÓW*Artykuł 41***Kategorie ekspertów**

Państwa członkowskie klasyfikują ekspertów do następujących kategorii:

- a) eksperci techniczni;
- b) eksperci ds. oceny;
- c) eksperci ds. koordynacji;
- d) liderzy zespołów.

*Artykuł 42***Zadania i funkcje**

1. Eksperci techniczni są w stanie zapewnić doradztwo na temat szczegółowych, wysoce specjalistycznych zagadnień i na temat rodzajów ryzyka, oraz są dostępni na potrzeby misji.
2. Eksperci ds. oceny są w stanie zapewnić ocenę sytuacji oraz doradztwo na temat stosownych działań, które zostaną podjęte, oraz są dostępni na potrzeby misji.
3. Ekspertami ds. koordynacji mogą być zastępcy liderów zespołów, osoby odpowiedzialne za logistykę oraz komunikację, jak również inni pracownicy, w zależności od potrzeb. Jeśli zaistnieje taka potrzeba, eksperci techniczni oraz eksperci ds. oceny mogą zostać włączeni do zespołu koordynacyjnego w celu udzielenia pomocy liderowi zespołu w trakcie całego okresu misji.

4. Lider zespołu odpowiada za kierowanie zespołem ds. oceny i koordynacji podczas interwencji. Lider zespołu nawiązuje odpowiednie kontakty z właściwymi organami dotkniętego państwa, z ERCC, w tym oficerami łącznikowymi ERCC, z innymi organizacjami międzynarodowymi oraz, w przypadku wszelkich interwencji wspierających podejmowanych w ramach unijnego mechanizmu poza państwami członkowskimi, także z delegaturą Unii w takim państwie.
5. Komisja może upoważnić ekspertów rozmieszczanych na potrzeby zadań z zakresu gotowości w porozumieniu z wyznaczającym ich państwem członkowskim do przyjęcia dowolnych funkcji określonych w art. 41, przy czym eksperci muszą być w stanie zapewnić doradztwo i sprawozdawczość z zakresu odpowiednich środków gotowości, w tym zdolności administracyjnej, potrzeb w zakresie wczesnego ostrzegania, szkoleń, ćwiczeń i zwiększania świadomości.
6. Komisja może upoważnić ekspertów rozmieszczanych na potrzeby zadań z zakresu zapobiegania w porozumieniu z wyznaczającym ich państwem członkowskim do przyjęcia dowolnych funkcji określonych w art. 41, przy czym eksperci muszą być w stanie zapewnić doradztwo i sprawozdawczość z zakresu odpowiednich środków zapobiegawczych i zdolności zarządzania ryzykiem.

Artykuł 43

Bazy ekspertów

1. Komisja gromadzi informacje na temat ekspertów w bazie ekspertów i udostępnia je za pośrednictwem CECIS.
2. Eksperci włączeni do EERC zostają specjalnie oznaczeni w bazie danych, o której mowa w ust. 1.

Artykuł 44

Wymogi dotyczące szkoleń

Eksperci w stosownych przypadkach postępują zgodnie z programem szkoleniowym ustanowionym zgodnie z art. 26.

Artykuł 45

Wyznaczanie

W przypadku wniosku o pomoc, państwa członkowskie odpowiadają za wyznaczanie dostępnych ekspertów oraz udostępnianie ich danych kontaktowych ERCC.

Artykuł 46

Mobilizacja i umowa dotycząca służby

1. ERCC musi być w stanie zmobilizować i wysłać wyznaczonych ekspertów niezwłocznie po wyznaczeniu przez państwa członkowskie ekspertów biorących udział w określonej misji.
2. Komisja podpisuje z każdym ekspertem umowę dotyczącą służby, która zawiera następujące elementy:
 - a) cele misji;
 - b) zakres zadań;
 - c) przewidywany okres trwania misji;
 - d) informacje na temat osoby wyznaczonej do kontaktów na miejscu;
 - e) zakres ubezpieczenia;
 - f) dietę dzienną na pokrycie wydatków;

- g) szczegółowe warunki wynagradzania;
- h) wskazówki dla ekspertów technicznych, ekspertów ds. oceny, ekspertów ds. koordynacji oraz liderów zespołów.

ROZDZIAŁ 13

WSPARCIE W ZAKRESIE TRANSPORTU

Artykuł 47

Formy wsparcia w zakresie transportu

Wsparcie w zakresie transportu może mieć następujące formy:

- a) łączenie w jedną pulę i udostępnianie zdolności transportowych;
- b) identyfikowanie i ułatwianie państwom członkowskim dostępu do zasobów transportowych na rynku komercyjnym lub z innych źródeł; lub
- c) zapewnianie wsparcia unijnego państwom członkowskim za pomocą dotacji lub usług transportowych nabywanych od podmiotów prywatnych lub innych.

Artykuł 48

Procedura wsparcia w zakresie transportu za pośrednictwem unijnego mechanizmu

1. Procedury przewidziane w art. 49 i 50 mają zastosowanie zawsze, ilekroć złożony zostanie wniosek dotyczący wsparcia w zakresie transportu.
2. Wnioski wydaje właściwy organ, o którym mowa w art. 56, oraz przesyła je Komisji w formie pisemnej. Wnioski zawierają informacje przewidziane w załączniku VIII część A.
3. W przypadku łączenia zdolności transportowych w jedną pulę jedno z państw członkowskich może objąć rolę przewodnią i wystąpić o unijną pomoc finansową na całą operację.
4. Wszystkie wnioski o przyznanie wsparcia w zakresie transportu na mocy niniejszej decyzji i powiązane z nimi odpowiedzi, jak również wymianę informacji między państwami członkowskimi a Komisją przesyła się ERCC, które je przetwarza.
5. Wnioski przesyła się za pośrednictwem CECIS lub wiadomości e-mail. Wnioski dotyczące finansowania przez Unię przesyłane za pośrednictwem CECIS, faksu lub poczty elektronicznej będą przyjmowane pod warunkiem, że ich oryginały, podpisane przez właściwy organ, zostaną niezwłocznie dostarczone Komisji.
6. Komisja może wdrożyć elektroniczny system wymiany informacji w odniesieniu do wszystkich wymian informacji z beneficjentami, w tym zawierania umów o udzielenie dotacji, powiadomień o decyzjach o udzieleniu dotacji oraz wszelkich wprowadzanych do nich zmian zgodnie z art. 179 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1268/2012⁽¹⁾.

Artykuł 49

Wnioski o wsparcie w zakresie transportu

1. Po otrzymaniu wniosku o wsparcie Komisja niezwłocznie powiadamia punkty kontaktowe wyznaczone przez państwa członkowskie na mocy art. 9 ust. 7 decyzji nr 1313/2013/UE.
2. W powiadomieniu Komisja może, w stosownych przypadkach, zwrócić się do państw członkowskich o przekazanie jej szczegółowych informacji na temat wszelkich zasobów transportowych, jakie mogą udostępnić państwu członkowskiemu składającemu wniosek, lub zaproponowanie innego alternatywnego rozwiązania w celu zaspokojenia potrzeb zgłoszonych przez dotknięte państwo. Komisja może wskazać maksymalny okres na dostarczenie tych informacji.
3. Po powiadomieniu przez Komisję punktów kontaktowych, o których mowa w ust. 1, wnioskowane wsparcie w zakresie transportu kwalifikuje się do współfinansowania unijnego, bez uszczerbku dla art. 53.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 362 z 31.12.2012, s. 1).

Artykuł 50

Odpowiedzi na wnioski o wsparcie w zakresie transportu

1. Państwa członkowskie, które mogą udzielić wsparcia w zakresie transportu, powiadamiają Komisję jak najszybciej i najpóźniej w ciągu 24 godzin od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w art. 49, o ile w powiadomieniu nie określono inaczej, o wszelkich zasobach transportowych, jakie mogą udostępnić na zasadzie dobrowolności w odpowiedzi na wniosek o wsparcie w celu połączenia w jedną pulę lub zidentyfikowania zasobów transportowych. Informacje takie powinny zawierać elementy, o których mowa w załączniku VIII część B, oraz obejmować informacje na temat warunków finansowych lub innych ewentualnych ograniczeń.
2. Komisja gromadzi, jak najszybciej, informacje na temat dostępnych zasobów transportowych i przekazuje je państwu członkowskiemu składającemu wniosek.
3. Poza informacjami, o których mowa w ust. 2, Komisja przekazuje państwom członkowskim wszelkie inne dostępne jej informacje dotyczące zasobów transportowych pochodzących z innych źródeł, w tym z rynku komercyjnego, oraz ułatwia państwom członkowskim dostęp do tych dodatkowych zasobów.
4. Państwo członkowskie składające wniosek informuje Komisję o rozwiązaniach w zakresie transportu, które wybrało, oraz współpracuje z państwami członkowskimi oferującymi takie wsparcie lub z przewoźnikiem wskazanym przez Komisję.
5. Komisja informuje wszystkie państwa członkowskie o wyborze dokonany przez państwo członkowskie składające wniosek. Takie państwo członkowskie informuje Komisję na bieżąco o postępach w dostarczaniu jego pomocy w zakresie ochrony ludności.

Artykuł 51

Wniosek o dotację

1. W przypadku gdy państwo członkowskie zidentyfikuje możliwe rozwiązanie w zakresie transportu, jednak w celu umożliwienia transportu pomocy wspierającej ochronę ludności wymagane będzie finansowanie unijne, państwo członkowskie może złożyć wniosek o dotację z Unii.
2. Państwo członkowskie wskazuje w swym wniosku procentową kwotę współfinansowania unijnego, o jaką się ubiega, przy czym kwota ta nie może przekroczyć 55 % kosztów kwalifikowalnych związanych z działaniami w zakresie transportu na mocy art. 23 ust. 2 decyzji nr 1313/2013/UE i nie może przekroczyć 85 % kosztów kwalifikowalnych związanych z działaniami w zakresie transportu na mocy art. 23 ust. 3 lit. a) i b) decyzji nr 1313/2013/UE. Komisja niezwłocznie informuje wszystkie państwa członkowskie o otrzymaniu takiego wniosku.
3. Komisja może ustanowić partnerstwa ramowe z odpowiednimi właściwymi organami państw członkowskich, o których mowa w art. 178 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1268/2012.

Artykuł 52

Wniosek o usługę transportową

1. W przypadkach gdy państwo członkowskie składające wniosek o wsparcie w zakresie transportu nie zidentyfikowało żadnego rozwiązania w zakresie transportu, może zwrócić się do Komisji o zlecenie usługi transportowej z podmiotom prywatnym lub innym w celu dostarczenia jego pomocy w zakresie ochrony ludności do dotkniętego państwa.
2. Po otrzymaniu wniosku, o którym mowa w ust. 1, Komisja niezwłocznie informuje wszystkie państwa członkowskie o otrzymaniu takiego wniosku i informuje państwo członkowskie składające wniosek o usługę transportową o wszelkich innych dostępnych rozwiązaniach w zakresie transportu i związanych z nimi kosztach.
3. Na podstawie wymiany informacji, o której mowa w ust. 1 i 2, państwo członkowskie potwierdza na piśmie swój wniosek o usługę transportową oraz swoje zobowiązanie do zwrócenia Komisji kosztów zgodnie z przepisami art. 54. Państwo członkowskie wskazuje w swoim wniosku procentową kwotę kosztów, które zwróci. Kwota ta nie może być niższa niż 45 % w odniesieniu do działań w zakresie transportu na mocy art. 23 ust. 2 decyzji nr 1313/2013/UE i nie może być niższa niż 15 % w odniesieniu do działań w zakresie transportu na mocy art. 23 ust. 3 lit. a) i b) decyzji nr 1313/2013/UE.
4. Państwo członkowskie poinformuje niezwłocznie Komisję o wszelkich zmianach w składanym przez nie wniosku o usługę transportową.

Artykuł 53

Decyzja o dofinansowaniu unijnym na wsparcie w zakresie transportu

1. W celu stwierdzenia, czy kryteria wyszczególnione w art. 23 ust. 1 lit. d) decyzji nr 1313/2013/UE oraz zasady oszczędności, wydajności i skuteczności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 ⁽¹⁾ zostały spełnione, należy wziąć pod uwagę, co następuje:

- a) informacje zawarte we wniosku o finansowanie przez Unię złożonego przez państwo członkowskie zgodnie z art. 48 ust. 2;
- b) potrzeby określone przez dotknięte państwo;
- c) wszelkie oceny potrzeb przeprowadzone przez ekspertów pracujących dla Komisji podczas klęski lub katastrofy;
- d) pozostałe właściwe i rzetelne informacje dostępne Komisji w momencie podejmowania decyzji, dostarczone przez państwa członkowskie i organizacje międzynarodowe;
- e) efektywność i skuteczność rozwiązań w zakresie transportu, mających na celu terminowe udzielenie pomocy w zakresie ochrony ludności;
- f) możliwości zaopatrzenia miejscowego;
- g) inne działania podjęte przez Komisję.

2. Państwa członkowskie udostępniają wszelkie dodatkowe informacje potrzebne do oceny spełnienia kryteriów wyszczególnionych w art. 23 ust. 1 lit. d) decyzji 1313/2013/UE. Państwa członkowskie niezwłocznie informują Komisję o otrzymaniu wniosku Komisji dotyczącego takich informacji.

3. Komisja określa płatności zaliczkowe podlegające zapłacie, które mogą wynieść do 85 % wymaganego wkładu finansowego Unii, z zastrzeżeniem dostępności zasobów budżetowych. Płatności zaliczkowych nie przewiduje się dla dotacji poniżej progu ustanowionego w odniesieniu do dotacji o niskiej wartości, zdefiniowanych w art. 185 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1268/2012, chyba że państwo członkowskie występujące z wnioskiem o dofinansowanie może wykazać, że brak płatności zaliczkowych zagrozi realizacji działania.

4. Decyzję w sprawie dofinansowania przekazuje się niezwłocznie państwu członkowskiemu występującemu z wnioskiem o dofinansowanie. Przekazuje się ją także wszystkim pozostałym państwom członkowskim.

5. Poszczególne wnioski o udzielenie dotacji na rzecz transportu, w przypadku których unijny wkład finansowy jest mniejszy niż 2 500 EUR, nie kwalifikują się do współfinansowania przez Unię, chyba że objęte są partnerstwami ramowymi, o których mowa w art. 51 ust. 3.

Artykuł 54

Zwrot dofinansowania unijnego na wsparcie w zakresie transportu

W odniesieniu do kosztów poniesionych przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 52, w ciągu 90 dni od daty zakończenia operacji transportowej, na którą przyznano dofinansowanie unijne, Komisja wydaje państwom członkowskim, które skorzystały z takiego dofinansowania, notę debetową opiewającą na kwotę odpowiadającą postanowieniom wynikającym z decyzji Komisji o usłudze transportowej i wynoszącą co najmniej 15 % kosztów transportu w przypadku działań w zakresie transportu na mocy art. 23 ust. 3 decyzji nr 1313/2013/UE i 45 % w przypadku działań w zakresie transportu na mocy art. 23 ust. 2 decyzji nr 1313/2013/UE.

Artykuł 55

Odszkodowanie z tytułu szkody

Państwo członkowskie składające wniosek o wsparcie w zakresie transportu powstrzymuje się od składania wniosku o odszkodowanie ze strony Unii za szkodę wyrządzoną w jego mieniu lub szkodę poniesioną przez pracowników świadczących usługi, jeżeli szkoda taka wynika ze świadczenia wsparcia w zakresie transportu w ramach niniejszej decyzji, chyba że zostanie udowodnione, iż szkoda ta jest wynikiem oszustwa lub poważnego naruszenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

*Artykuł 56***Wyznaczanie właściwych organów**

Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy upoważnione do składania wniosków i otrzymywania wsparcia finansowego od Komisji na podstawie niniejszej decyzji i informują o tym Komisję w ciągu 60 dni od daty ogłoszenia niniejszej decyzji. Należy niezwłocznie powiadamiać Komisję o wszelkich zmianach dotyczących wyznaczonych organów.

Powiadomienia dotyczące właściwych organów dokonane przez państwa członkowskie na mocy art. 12 decyzji 2007/606/WE, Euratom pozostają jednak ważne aż do momentu otrzymania kolejnego powiadomienia od danego państwa członkowskiego.

ROZDZIAŁ 14

PRZEPISY KOŃCOWE*Artykuł 57***Uchylenie**

Decyzje 2004/277/WE, Euratom i 2007/606/WE, Euratom tracą moc. Odesłania do uchylonych decyzji traktuje się jako odesłania do niniejszej decyzji i odczytuje się je zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku IX.

*Artykuł 58***Adresaci**

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 października 2014 r.

W imieniu Komisji
Kristalina GEORGIEVA
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

CECIS

**Krajowa karta dla _____ (państwo) uczestniczącego we wspólnym systemie łączności i informacji w sytuacjach nadzwyczajnych (CECIS),
o których mowa w art. 8 lit. b) decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1313/2013/UE**

Właściwy organ krajowy: _____

Członek Komitetu Zarządzającego i Regulacyjnego

Imię		Nazwisko	
	Adres		Miejscowość
	Kod pocztowy		
Tel.	Faks		E-mail

(W przypadku zastępców członków należy wypełnić podobną tabelkę)

Informacje dot. miejsca osoby wyznaczonej do kontaktów, które zostanie podłączone do CECIS

Instytucja			
Adres			
Miejscowość			
Kod pocztowy			
	Szef służby operacyjnej organizacji, z której pochodzi osoba wyznaczona do kontaktów	Osoba wyznaczona do kontaktów w kwestiach technicznych	Lokalny urzędnik ds. rejestracji bezpieczeństwa
Nazwisko			
Imię			
Tel.			
Faks			
E-mail			

(W przypadku więcej niż jednego miejsca należy wstawić dodatkowe wiersze)

Komisja przekazuje właściwym organom krajowym na piśmie wszystkie właściwe specyfikacje techniczne.

ZGODA

Wyrażam zgodę na powyższe i zobowiązuję się:

- dostarczać Komisji Europejskiej wszelkie niezbędne informacje i pomoc w kontekście dalszego rozwijania i uruchomienia CECIS,
- zagwarantować konieczne środki budżetowe na funkcjonowanie połączeń.

Członek Komitetu Zarządzającego i Regulacyjnego

(Podpis)

(Data)

Dyrektor Generalny

(Podpis)

(Data)

Podpisany egzemplarz należy przesłać pocztą lub faksem do Komisji Europejskiej, DG ECHO.B1 Emergency Response Unit, oraz mailem do ECHO-ERCC@ec.europa.eu

ZAŁĄCZNIK II

OGÓLNE WYMAGANIA DOTYCZĄCE MODUŁÓW I ZESPOŁÓW WSPARCIA TECHNICZNEGO

1. Sprzęt pompujący o dużej wydajności

Zadania	— Dostarczenie sprzętu pompującego: — na tereny zalane, — do pomocy przy gaszeniu pożarów poprzez zaopatrywanie w wodę.
Możliwości	— Dostarczenie sprzętu pompującego wyposażonego w mobilne pompy o średniej i dużej wydajności: — posiadające całkowitą wydajność co najmniej 1 000 m³/godz., — posiadające obniżoną wydajność pompowania przy różnicy wysokości 40 metrów. — Zdolność do: — pracy na obszarach i terenach trudno dostępnych, — pompowania zamulonej wody, zawierającej maksymalnie 5 % składników stałych o rozmiarze cząstek do 40 mm, — pompowania wody o temperaturze do 40 °C podczas dłuższych akcji, — dostarczenia wody na odległość 1 000 metrów.
Główne elementy	— Pompy o średniej i dużej wydajności. — Węże i złączki różnych typów, w tym typu Storz. — Liczba personelu wystarczająca do realizacji zadania — w razie konieczności także do pracy wykonywanej w sposób ciągły.
Samowystarczalność	— Stosuje się art. 12.
Oddelegowanie	— Gotowość do wyjazdu w ciągu maksymalnie 12 godzin od przyjęcia oferty. — Możliwość udostępnienia na okres do 21 dni.

2. Oczyszczanie wody

Zadania	— Zapewnienie wody pitnej pochodzącej ze źródeł wód powierzchniowych, zgodnie z obowiązującymi normami, a co najmniej z normami WHO. — Kontrola jakości wody po wyjściu z urządzenia oczyszczającego.
Możliwości	— Oczyszczanie 225 000 litrów wody dziennie. — Pojemność magazynowa odpowiadająca połowie dnia pracy urządzenia.
Główne elementy	— Przenośny zespół oczyszczania wody. — Przenośny zespół magazynowania wody. — Przenośne laboratorium terenowe. — Złączki różnych typów, w tym typu Storz. — Liczba personelu wystarczająca do realizacji zadania — w razie konieczności także do pracy wykonywanej w sposób ciągły.

Samowystarczalność	— Stosuje się art. 12.
Oddelegowanie	— Gotowość do wyjazdu w ciągu maksymalnie 12 godzin od przyjęcia oferty. — Możliwość udostępnienia na okres do 12 tygodni.

3. Miejskie akcje poszukiwawczo-ratownicze o średnim stopniu nasilenia

Zadania	— Poszukiwanie, namierzanie i ratowanie ofiar ⁽¹⁾ znajdujących się pod gruzami i szczątkami (np. w zawalonych budynkach i w wypadkach komunikacyjnych). — Udzielenie poszkodowanym pierwszej pomocy w wymaganym zakresie, do czasu przekazania ich do dalszego leczenia.
Możliwości	— Moduł powinien być w stanie prowadzić następujące działania, przestrzegając przy tym uznanych międzynarodowych wytycznych, takich jak wytyczne Międzynarodowej Grupy Doradczej ds. Poszukiwań i Ratownictwa (INSARAG): — poszukiwania z udziałem psów poszukiwawczych lub technicznego sprzętu poszukiwawczego, — operacje ratunkowe, w tym podnoszenie ciężarów, — cięcie betonu, — ratownictwo wysokościowe, — podstawowe systemy podpierania, — wykrywanie i eliminowanie materiałów niebezpiecznych ⁽²⁾, — specjalistyczne zabiegi resuscytacyjne ⁽³⁾. — Zdolność do pracy w jednym miejscu zdarzenia przez 24 godziny na dobę, przez 7 dni.
Główne elementy	— Zarządzanie (dowodzenie, łączność/koordynacja, planowanie, współpraca z mediami/przekazywanie informacji, ocena/analiza, bezpieczeństwo/ochrona). — Poszukiwania (poszukiwania z wykorzystaniem sprzętu technicznego lub psów, wykrywanie materiałów niebezpiecznych i ich eliminowanie). — Ratownictwo (wycinanie przejeżdż w zawalonych konstrukcjach, cięcie, podnoszenie i przemieszczanie, podpieranie, techniki wysokościowe). — Opieka medyczna, w tym opieka nad pacjentami, personelem zespołu oraz psami poszukiwawczymi.
Samowystarczalność	— Prowadzenie działań przez co najmniej 7 dni. — Stosuje się art. 12.
Oddelegowanie	— Gotowość do podjęcia działań w kraju dotkniętym katastrofą w ciągu 32 godzin.

⁽¹⁾ Ofiary, które przeżyły.

⁽²⁾ Możliwości podstawowe. Bardziej zaawansowane możliwości uwzględnione są w module „wykrywanie skażeń chemicznych, biologicznych, radiologicznych i jądrowych oraz pobieranie próbek”.

⁽³⁾ Opieka nad pacjentem (pierwsza pomoc i stabilizacja pacjenta) od momentu uzyskania dostępu do ofiary do momentu jej przekazania.

4. Intensywne miejskie akcje poszukiwawczo-ratownicze

Zadania	— Poszukiwanie, namierzanie i ratowanie ofiar ⁽¹⁾ znajdujących się pod gruzami i szczątkami (np. w zawalonych budynkach i w wypadkach komunikacyjnych). — Udzielenie poszkodowanym pierwszej pomocy w wymaganym zakresie, do czasu przekazania ich do dalszego leczenia.
---------	--

Możliwości	— Moduł powinien być w stanie prowadzić następujące działania, przestrzegając przy tym uznanych międzynarodowych wytycznych, takich jak wytyczne INSARAG: — poszukiwania z udziałem psów poszukiwawczych i technicznego sprzętu poszukiwawczego, — operacje ratunkowe, w tym podnoszenie dużych ciężarów, — cięcie zbrojonego betonu i stalowych elementów konstrukcyjnych, — ratownictwo wysokościowe, — zaawansowane systemy podpierania, — wykrywanie i eliminowanie materiałów niebezpiecznych ⁽²⁾, — specjalistyczne zabiegi resuscytacyjne ⁽³⁾. — Zdolność do pracy w jednym miejscu zdarzenia przez całą dobę, przez 10 dni.
Główne elementy	— Zarządzanie (dowodzenie, łączność/koordynacja, planowanie, współpraca z mediami/przekazywanie informacji, ocena/analiza, bezpieczeństwo/ochrona). — Poszukiwania (poszukiwania z wykorzystaniem sprzętu technicznego, poszukiwania przy pomocy psów, wykrywanie materiałów niebezpiecznych i ich eliminowanie). — Ratownictwo (wycinanie przejęć w zawalonych konstrukcjach, cięcie, podnoszenie i przemieszczanie, podpieranie, techniki wysokościowe). — Opieka medyczna, w tym opieka nad pacjentami, personelem zespołu oraz psami poszukiwawczymi ⁽⁴⁾.
Samowystarczalność	— Prowadzenie działań przez co najmniej 10 dni. — Stosuje się art. 12.
Oddelegowanie	— Gotowość do podjęcia działań w kraju dotkniętym katastrofą w ciągu 48 godzin.

⁽¹⁾ Ofiary, które przeżyły.

⁽²⁾ Możliwości podstawowe. Bardziej zaawansowane możliwości uwzględnione są w module „wykrywanie skażeń chemicznych, biologicznych, radiologicznych i jądrowych oraz pobieranie próbek”.

⁽³⁾ Opieka nad pacjentem (pierwsza pomoc i stabilizacja pacjenta) od momentu uzyskania dostępu do ofiary do momentu jej przekazania.

⁽⁴⁾ Zgodnie z warunkami uprawnień do wykonywania zawodu lekarza i weterynarza.

5. Gaszenie z powietrza pożarów lasów przy użyciu śmigłowców

Zadania	— Pomoc w gaszeniu rozległych pożarów lasów i roślinności poprzez gaszenie pożarów z powietrza.
Możliwości	— Trzy śmigłowce, każdy o pojemności 1 000 litrów. — Zdolność do prowadzenia działań w sposób nieprzerwany.
Główne elementy	— Trzy śmigłowce z załogą, tak aby w dowolnym momencie co najmniej dwa śmigłowce były gotowe do działania. — Personel techniczny. — Cztery podwieszane zbiorniki na wodę lub trzy wbudowane zbiorniki z systemem zrzutu środka gaśniczego. — Jeden zestaw do konserwacji. — Jeden zestaw części zamiennych. — Dwa dźwigi pokładowe. — Urządzenia łączności.
Samowystarczalność	— Obowiązują elementy wymienione w art. 12 ust. 1 lit. f) i g).
Oddelegowanie	— Gotowość do wyjazdu w ciągu maksymalnie 3 godzin od przyjęcia oferty.

6. Gaszenie z powietrza pożarów lasów przy użyciu samolotów

Zadania	— Pomoc w gaszeniu rozległych pożarów lasów i roślinności poprzez gaszenie pożarów z powietrza.
Możliwości	— Dwa samoloty, każdy o pojemności 3 000 litrów. — Zdolność do prowadzenia działań w sposób nieprzerwany.
Główne elementy	— Dwa samoloty. — Co najmniej cztery załogi. — Personel techniczny. — Zestaw do konserwacji w terenie. — Urządzenia łączności.
Samowystarczalność	— Obowiązują elementy wymienione w art. 12 ust. 1 lit. f) i g).
Oddelegowanie	— Gotowość do wyjazdu w ciągu maksymalnie 3 godzin od przyjęcia oferty.

7. Specjalistyczny punkt opieki medycznej

Zadania	— Wstępna selekcja pacjentów (tzw. triage) na miejscu katastrofy. — Stabilizacja stanu pacjenta i przygotowanie go do przewiezienia do najwłaściwszej placówki opieki medycznej, gdzie zostanie on poddany właściwemu leczeniu.
Możliwości	— Przeprowadzenie triage'u co najmniej 20 pacjentów na godzinę. — Zespół służb medycznych, zdolny do ustabilizowania stanu 50 pacjentów w ciągu 24 godzin działania, pracując na dwie zmiany. — Dostęp do środków potrzebnych do leczenia 100 pacjentów z niewielkimi obrażeniami w ciągu 24 godzin.
Główne elementy	— Zespół służb medycznych pracujący na każdej 12-godzinnej zmianie: — triage: 1 pielęgniarz(-rka) i/lub 1 lekarz, — intensywna terapia: 1 lekarz i 1 pielęgniarz(-rka), — terapia obrażeń poważnych, lecz niezagrażających życiu: 1 lekarz i 2 pielęgniarzy(-rki), — ewakuacja: 1 pielęgniarz(-rka), — wspierany przez specjalistyczny personel pomocniczy: 4. — Namioty: — namiot(-y) z dołączonymi strefami przeznaczonymi do triage'u, opieki medycznej i ewakuacji, — namiot(-y) dla personelu. — Centrum dowodzenia. — Magazyn środków logistycznych i medycznych.
Samowystarczalność	— Stosuje się art. 12.
Oddelegowanie	— Gotowość do wyjazdu w ciągu maksymalnie 12 godzin od przyjęcia oferty. — Gotowość do podjęcia działań w ciągu godziny po przybyciu na miejsce zdarzenia.

8. Specjalistyczny punkt opieki medycznej przeprowadzający zabiegi chirurgiczne

Zadania	— Wstępna selekcja pacjentów (tzw. triage) na miejscu katastrofy. — Przeprowadzanie zabiegów chirurgicznych zgodnie ze strategią „damage control”. — Stabilizacja stanu pacjenta i przygotowanie go do przewiezienia do najwłaściwszej placówki opieki medycznej, gdzie zostanie on poddany właściwemu leczeniu.
Możliwości	— Przeprowadzenie triage'u co najmniej 20 pacjentów na godzinę. — Zespół służb medycznych, zdolny do ustabilizowania stanu 50 pacjentów w ciągu 24 godzin działania, pracując na dwie zmiany. — Zespół chirurgiczny zdolny do przeprowadzenia zabiegów chirurgicznych typu „damage control” na 12 pacjentach w ciągu 24 godzin działania, pracując na dwie zmiany. — Dostęp do środków potrzebnych do leczenia 100 pacjentów z niewielkimi obrażeniami w ciągu 24 godzin.
Główne elementy	— Zespół służb medycznych pracujący na każdej 12-godzinnej zmianie: — triage: 1 pielęgniarz(-rka) i/lub 1 lekarz, — intensywna terapia: 1 lekarz i 1 pielęgniarz(-rka), — chirurgia: 3 chirurgów, 2 pielęgniarzy(-rki) chirurgicznych(-ne), 1 anestezjolog, 1 pielęgniarz(-rka) anestezjologiczny(-na), — terapia obrażeń poważnych, lecz niezagrażających życiu: 1 lekarz i 2 pielęgniarzy(-rki), — ewakuacja: 1 pielęgniarz(-rka), — wspierany przez specjalistyczny personel pomocniczy: 4. — Namioty: — namiot(-y) z dołączonymi strefami przeznaczonymi do triage'u, opieki medycznej i ewakuacji, — namiot(-y) do zabiegów chirurgicznych, — namiot(-y) dla personelu. — Centrum dowodzenia. — Magazyn środków logistycznych i medycznych.
Samowystarczalność	— Stosuje się art. 12.
Oddelegowanie	— Gotowość do wyjazdu w ciągu maksymalnie 12 godzin od przyjęcia oferty. — Gotowość do podjęcia działań w ciągu godziny po przybyciu na miejsce zdarzenia.

9. Szpital polowy

Zadania	— Zapewnienie wstępnego lub kontrolnego leczenia urazów oraz opieki medycznej przy jednoczesnym przestrzeganiu uznanych międzynarodowych wytycznych dotyczących funkcjonowania zagranicznych szpitali polowych, takich jak wytyczne Światowej Organizacji Zdrowia lub Czerwonego Krzyża.
Możliwości	— 10 łóżek dla pacjentów z ciężkimi urazami, z możliwością zwiększenia liczby łóżek.
Główne elementy	— Zespół służb medycznych do realizacji następujących zadań: — triage, — intensywna terapia,

	— chirurgia, — terapia obrażeń poważnych, lecz niezagrażających życiu, — ewakuacja, — specjalistyczny personel pomocniczy, — posiadający w swoich szeregach co najmniej następujących specjalistów: lekarza ogólnego, lekarzy ratunkowych, ortopedę, pediatrę, anestezjologa, farmaceutę, położnika, kierownika opieki medycznej, technika laboranta, technika rentgenologicznego. — Namioty: — namioty przystosowane do czynności medycznych, — namioty dla personelu. — Centrum dowodzenia. — Magazyn środków logistycznych i medycznych.
Samowystarczalność	— Stosuje się art. 12.
Oddelegowanie	— Gotowość do wyjazdu w ciągu maksymalnie 7 dni od zgłoszenia zapotrzebowania na pomoc. — Gotowość do podjęcia działań w ciągu 12 godzin po przybyciu na miejsce zdarzenia. — Gotowość do prowadzenia działań przez co najmniej 15 dni.

10. Powietrzna ewakuacja medyczna ofiar katastrof

Zadania	— Przewiezienie ofiar katastrof do placówek opieki medycznej w celu poddania ich leczeniu.
Możliwości	— Zdolność do przewiezienia 50 pacjentów w ciągu 24 godzin. — Zdolność do latania w dzień i w nocy.
Główne elementy	— Śmigłowce/samoloty wyposażone w nosze.
Samowystarczalność	— Obowiązują elementy wymienione w art. 12 ust. 1 lit. f) i g).
Oddelegowanie	— Gotowość do wyjazdu w ciągu maksymalnie 12 godzin od przyjęcia oferty.

11. Prowizoryczne schronienie

Zadania	— Zapewnienie prowizorycznego schronienia wraz z personelem stawiającym obóz, przede wszystkim w początkowej fazie katastrofy, w koordynacji z istniejącymi strukturami, władzami lokalnymi i organizacjami międzynarodowymi, do czasu przekazania odpowiedzialności władzom lokalnym lub organizacjom humanitarnym, w przypadku konieczności zapewnienia schronienia na dłuższy czas. — Jeśli ma dojść do przekazania odpowiedzialności, należy przeszkolić odpowiedni personel (lokalny lub międzynarodowy) przed wycofaniem modułu.
Możliwości	— Schronienie w namiotach wyposażonych dla 250 osób (50 namiotów).

Główne elementy	— Uwzględnienie uznanych międzynarodowych i unijnych wytycznych: — ogrzewane namioty (w warunkach zimowych) i łóżka polowe ze śpiworem lub kocem, — agregaty prądotwórcze i sprzęt oświetleniowy, — urządzenia sanitarne i higieniczne, — dystrybucja wody pitnej zgodnie z normami WHO, — schronienie służące podstawowym funkcjom społecznym (możliwość gromadzenia się).
Samowystarczalność	— Stosuje się art. 12.
Oddelegowanie	— Gotowość do wyjazdu w ciągu maksymalnie 12 godzin od przyjęcia oferty. — Zasadniczo misja powinna trwać nie dłużej niż 4–6 tygodni bądź w razie potrzeby powinien rozpocząć się proces przekazania odpowiedzialności.

12. Wykrywanie skażeń chemicznych, biologicznych, radiologicznych i jądrowych oraz pobieranie próbek (CBRN)

Zadania	— Przeprowadzenie/potwierdzenie oceny wstępnej, w tym: — opis zagrożeń lub ryzyka, — określenie obszaru skażonego, — ocena lub potwierdzenie dotychczas podjętych środków ochrony. — Pobieranie próbek według zatwierdzonych metod. — Oznaczanie obszarów skażonych. — Prognozowanie rozwoju sytuacji, monitoring, dynamiczna ocena ryzyka, w tym formułowanie zaleceń dotyczących ostrzeżeń i innych działań. — Zapewnienie wsparcia dla działań natychmiastowego zmniejszania ryzyka.
Możliwości	— Identyfikacja skażeń chemicznych i wykrywanie skażeń radiologicznych przy użyciu kombinacji urządzeń ręcznych, mobilnych i laboratoryjnych: — zdolność do wykrywania promieniowania alfa, beta i gamma oraz powszechnie występujących izotopów, — zdolność do identyfikacji powszechnie występujących toksycznych, przemysłowych substancji chemicznych i rozpoznanych chemicznych środków bojowych oraz — w miarę możliwości — do przeprowadzenia ich analizy ilościowej. — Zdolność do gromadzenia biologicznych, chemicznych i radiologicznych próbek, do właściwego obchodzenia się z nimi oraz do ich przygotowywania w celu poddania ich analizom przeprowadzanym w innym miejscu (¹). — Zdolność do zastosowania odpowiedniego modelu naukowego do celów prognozowania zagrożeń oraz do potwierdzania modelu poprzez stały proces monitorowania. — Zapewnienie wsparcia dla działań natychmiastowego zmniejszania ryzyka: — zapobieganie rozprzestrzenianiu się skażenia, — likwidacja skażenia, — zapewnienie technicznego wsparcia innym zespołom lub modułom.
Główne elementy	— Ruchome, polowe laboratorium chemiczne i radiologiczne. — Ręczne lub mobilne urządzenia służące do wykrywania. — Urządzenia służące do pobierania próbek w terenie. — Systemy modelowania dyspersji.

	— Mobilna stacja meteorologiczna. — Materiały do znakowania. — Dokumentacja źródłowa i dostęp do wyznaczonych źródeł ekspertyzy naukowej. — Bezpieczne usuwanie próbek i odpadów. — Urządzenia do odkażania przeznaczone dla personelu. — Odpowiedni personel oraz wyposażenie ochronne pozwalające na prowadzenie działań w środowisku skażonym lub w warunkach niedoboru tlenu, w tym — jeśli zajdzie taka potrzeba — ubiory gazoszczelne. — Zapewnienie urządzeń technicznych do zapobiegania rozprzestrzenianiu się skażenia oraz do jego eliminowania.
Samowystarczalność	— Stosuje się art. 12.
Oddelegowanie	— Gotowość do wyjazdu w ciągu maksymalnie 12 godzin od przyjęcia oferty.

⁽¹⁾ Proces ten powinien w miarę możliwości uwzględniać wymagania dowodowe państwa zwracającego się o pomoc.

13. Działania poszukiwawczo-ratownicze w warunkach skażenia chemicznego, biologicznego, radiologicznego lub jądrowego

Zadania	— Specjalne akcje poszukiwawczo-ratownicze z użyciem ubiorów ochronnych.
Możliwości	— Specjalne akcje poszukiwawczo-ratownicze z użyciem ubiorów ochronnych, zgodne z odpowiednimi wymogami dla modułów przeprowadzających miejskie akcje poszukiwawczo-ratownicze o średnim stopniu nasilenia i intensywne miejskie akcje poszukiwawczo-ratownicze. — Trzy osoby pracujące jednocześnie w obszarze skażonym. — Nieprzerwana interwencja przez 24 godziny.
Główne elementy	— Materiały do znakowania. — Bezpieczne usuwanie odpadów. — Urządzenia do odkażania przeznaczone dla personelu i ofiar katastrofy. — Odpowiedni personel oraz wyposażenie ochronne pozwalające na prowadzenie akcji poszukiwawczo-ratowniczych w środowisku skażonym, zgodnie z odpowiednimi wymogami dla modułów przeprowadzających miejskie akcje poszukiwawczo-ratownicze o średnim stopniu nasilenia i intensywne miejskie akcje poszukiwawczo-ratownicze. — Zapewnienie urządzeń technicznych do zapobiegania rozprzestrzenianiu się skażenia oraz do jego eliminowania.
Samowystarczalność	— Stosuje się art. 12.
Oddelegowanie	— Gotowość do wyjazdu w ciągu maksymalnie 12 godzin od przyjęcia oferty.

14. Gaszenie z ziemi pożarów lasów

Zadania	— Pomoc w gaszeniu rozległych pożarów lasów i roślinności poprzez gaszenie pożarów z ziemi.
Możliwości	— Zasoby ludzkie wystarczające do prowadzenia działań w sposób nieprzerwany przez 7 dni. — Zdolność do prowadzenia działań na obszarach o ograniczonym dostępie. — Zdolność do montowania długich linii węży z pompami, o długości co najmniej 2 km, lub nieprzerwanego utrzymywania linii obrony.

Główne elementy	— Strażacy przeszkoleni w zakresie wykonywania wyżej wymienionego zadania oraz dodatkowo przeszkoleni w zakresie zagadnień bezpieczeństwa, z uwzględnieniem różnych typów pożarów, do gaszenia których może zostać zastosowany niniejszy moduł. — Ręczne narzędzia do budowy linii obrony. — Węże, przenośne zbiorniki i pompy do budowy linii. — Złączki do łączenia węży, w tym typu Storz. — Plecaki ze zbiornikami na wodę. — Sprzęt, który potencjalnie można spuścić na linie lub w inny sposób ze śmigłowca. — Procedury ewakuacji strażaków należy określić we współpracy z państwem przyjmującym pomoc.
Samowystarczalność	— Stosuje się art. 12.
Oddelegowanie	— Gotowość do wyjazdu w ciągu maksymalnie 6 godzin od przyjęcia oferty. — Zdolność do nieprzerwanej pracy przez 7 dni.

15. Gaszenie z ziemi pożarów lasów przy użyciu pojazdów

Zadania	— Pomoc w gaszeniu rozległych pożarów lasów i roślinności przy użyciu pojazdów.
Możliwości	— Zasoby ludzkie i pojazdy wystarczające do prowadzenia działań w sposób nieprzerwany zawsze przez co najmniej 20 strażaków.
Główne elementy	— Strażacy przeszkoleni w zakresie wykonywania wyżej wymienionego zadania. — Cztery pojazdy zdolne do poruszania się poza utwardzonymi drogami. — Pojemność zbiornika każdego pojazdu musi wynosić co najmniej 2 000 litrów. — Złączki do łączenia węży, w tym typu Storz.
Samowystarczalność	— Stosuje się art. 12.
Oddelegowanie	— Gotowość do wyjazdu w ciągu maksymalnie 6 godzin od przyjęcia oferty. — Zdolność do nieprzerwanej pracy przez 7 dni. — Możliwość dojazdu drogą lądową lub morską. Dotarcie drogą powietrzną jest opcją stosowaną wyłącznie w uzasadnionych przypadkach.

16. Zapobieganie rozprzestrzenianiu się powodzi

Zadania	— Wzmacnianie istniejących struktur i budowa nowych wałów zapobiegających dalszemu wylewaniu rzek, zbiorników wodnych i cieków wodnych, w których podnosi się poziom wód.
Możliwości	— Zdolność do budowy zapory zatrzymującej wodę o wysokości co najmniej 0,8 metra przy użyciu: — materiałów umożliwiających zbudowanie wału o długości 1 000 metrów, — innych materiałów dostępnych na miejscu. — Zdolność do wzmocnienia istniejących wałów przeciwpowodziowych. — Zdolność do prowadzenia działań w co najmniej trzech miejscach równocześnie na terenie dostępnym dla samochodów ciężarowych. — Prowadzenie działań przez 24 godziny na dobę, 7 dni w tygodniu. — Nadzór nad wałami i groblami oraz ich konserwacja. — Zdolność do współpracy z pracownikami lokalnymi.

Główne elementy	— Materiały do budowy wodoszczelnych wałów o całkowitej długości (od jednego końca do drugiego) 1 000 metrów (piasek powinien zostać dostarczony przez władze lokalne). — Folia/plastikowe arkusze (jeżeli są potrzebne do uszczelnienia istniejącego wału, w zależności od konstrukcji wału). — Urządzenie do napełniania worków piaskiem.
Samowystarczalność	— Stosuje się art. 12.
Oddelegowanie	— Gotowość do wyjazdu w ciągu maksymalnie 12 godzin od przyjęcia oferty. — Możliwość dojazdu drogą lądową lub morską. Dotarcie drogą powietrzną jest opcją stosowaną wyłącznie w uzasadnionych przypadkach. — Gotowość do prowadzenia działań przez co najmniej 10 dni.

17. Ratowanie ofiar powodzi przy użyciu łodzi

Zadania	— Prowadzenie poszukiwań i ratownictwo w wodzie oraz pomoc ludziom odciętym przez powódź zapewniana przy użyciu łodzi. — Działania ratujące życie oraz dostarczanie najbardziej niezbędnych rzeczy w zależności od potrzeb.
Możliwości	— Zdolność do poszukiwania ludzi na obszarach miejskich i wiejskich. — Zdolność do ratowania ludzi z obszarów zalanych, w tym pierwsza pomoc przedmedyczna. — Zdolność do współpracy z ratownikami prowadzącymi poszukiwania z powietrza (przy użyciu śmigłowców i samolotów). — Zdolność do dostarczenia najbardziej niezbędnych rzeczy ludziom przebywającym na obszarach zalanych: — transport lekarzy, leków itp., — transport żywności i wody. — Moduł musi posiadać co najmniej 5 łodzi i możliwość transportu łącznie 50 osób poza personelem modułu. — Łodzie powinny być przystosowane do użytku w niskich temperaturach i być w stanie płynąć pod prąd o sile co najmniej 10 węzłów. — Prowadzenie działań przez 24 godziny na dobę, 7 dni w tygodniu.
Główne elementy	— Łodzie: — przystosowane do użytku w płytkiej wodzie płynącej (> 0,5 m), — przystosowane do użytku podczas wietrznej pogody, — przystosowane do użytku w dzień i w nocy, — wyposażone zgodnie z międzynarodowymi normami bezpieczeństwa, w tym w kamizelki ratunkowe dla pasażerów. — Personel przeszkolony w szybkim ratownictwie wodnym. (Bez ratownictwa nurkowego — tylko na powierzchni wody).
Samowystarczalność	— Stosuje się art. 12.
Oddelegowanie	— Gotowość do wyjazdu w ciągu maksymalnie 12 godzin od przyjęcia oferty. — Dotarcie drogą powietrzną jest opcją stosowaną wyłącznie w uzasadnionych przypadkach. — Gotowość do prowadzenia działań przez co najmniej 10 dni.

Zespoły wsparcia technicznego

Ogólne wymagania dotyczące pomocy technicznej i zespołów wsparcia technicznego

Zadania	— Zapewnienie lub zorganizowanie: — pomocy w utworzeniu i prowadzeniu biura, — wsparcia ICT, — logistyki i wsparcia w zakresie zaopatrzenia, — wsparcia w zakresie transportu na miejscu zdarzenia.
Możliwości	— Wspieranie zespołu ds. oceny, koordynacji lub gotowości, centrum koordynacji działań na miejscu zdarzenia lub połączenie z modułem ochrony ludności, zgodnie z art. 12 ust. 2 lit. c).
Główne elementy	— Następujące elementy wsparcia, pozwalające na realizację wszystkich zadań centrum koordynacji działań na miejscu zdarzenia, przy jednoczesnym przestrzeganiu uznanych międzynarodowych wytycznych, takich jak wytyczne ONZ: — pomoc w utworzeniu i prowadzeniu biura, — sprzęt pomocniczy ICT, — sprzęt pomocniczy w zakresie logistyki i zaopatrzenia, — wsparcie w zakresie transportu na miejscu zdarzenia. Komponenty powinny stwarzać możliwość podziału na jednostki, aby gwarantować elastyczność przy dostosowywaniu do potrzeb konkretnej interwencji.
Oddelegowanie	— Gotowość do wyjazdu w ciągu maksymalnie 12 godzin od zgłoszenia zapotrzebowania na pomoc.

ZAŁĄCZNIK III

POCZĄTKOWA KONFIGURACJA EERC

Moduły

Moduł	Liczba modułów, które mogą być uruchomione jednocześnie ⁽¹⁾
Sprzęt pompujący o dużej wydajności	6
Miejskie akcje poszukiwawczo-ratownicze o średnim stopniu nasilenia — 1 w niskich temperaturach	6
Oczyszczanie wody	2
Gaszenie z powietrza pożarów lasów przy użyciu samolotów	2
Specjalistyczny punkt opieki medycznej	2
Prowizoryczne schronienie	2
Intensywne miejskie akcje poszukiwawczo-ratownicze	2
Wykrywanie skażeń chemicznych, biologicznych, radiologicznych i jądrowych oraz pobieranie próbek	2
Gaszenie z ziemi pożarów lasów	2
Gaszenie z ziemi pożarów lasów przy użyciu pojazdów	2
Działania poszukiwawczo-ratownicze w warunkach skażenia chemicznego, biologicznego, radiologicznego lub jądrowego	1
Specjalistyczny punkt opieki medycznej przeprowadzający zabiegi chirurgiczne	1
Zapobieganie rozprzestrzenianiu się powodzi	2
Ratowanie ofiar powodzi przy użyciu łodzi	2
Powietrzna ewakuacja medyczna ofiar katastrof	1
Szpital polowy	2
Gaszenie z powietrza pożarów lasów przy użyciu śmigłowców	2

Zespoły wsparcia technicznego

Zespoły wsparcia technicznego	Liczba zespołów wsparcia technicznego, które mogą działać jednocześnie ⁽¹⁾
Zespoły wsparcia technicznego	2

Inne możliwości reagowania

Inne możliwości reagowania	Ilość innych możliwości reagowania, które mogą działać jednocześnie ⁽¹⁾
Zespoły górskich akcji poszukiwawczo-ratowniczych	2
Zespoły wodnych akcji poszukiwawczo-ratowniczych	2
Zespoły jaskiniowych akcji poszukiwawczo-ratowniczych	2
Zespoły ze specjalistycznym wyposażeniem poszukiwawczo-ratowniczym, np. w roboty do poszukiwań	2
Zespoły z bezzałogowymi statkami powietrznymi	2
Zespoły reagowania na wypadki morskie	2
Zespoły inżynierii budowlanej — ocena szkód i bezpieczeństwa, ocena budynków do rozbiórki/naprawy, ocena infrastruktury, ostemplowanie średnioterminowe	2
Pomoc ewakuacyjna: w tym zespoły ds. zarządzania informacjami i logistyki	2
Straż pożarna: zespoły ds. doradztwa/oceny	2
Zespoły usuwania skażenia chemicznego, biologicznego, radiologicznego lub jądrowego	2
Przenośne laboratoria na wypadek ekologicznych sytuacji kryzysowych	2
Zespoły ds. komunikacji lub platformy umożliwiające szybkie przywrócenie komunikacji na terenach oddalonych	2
Medyczny Samolot Ewakuacyjny oraz medyczny helikopter ewakuacyjny — osobno dla Europy oraz całego świata	2
Dodatkowe możliwości schronienia: dla 250 osób (50 namiotów); w tym samowystarczalne unity dla personelu	100
Dodatkowe możliwości schronienia: dla 2500 osób (500 plandek); z możliwością lokalnego zapewnienia zestawu narzędzi	6
Pompy wodne o minimalnej wydajności 800 l/min	100
Agregaty prądotwórcze o mocy 5–150 kW	100
Agregaty prądotwórcze o mocy powyżej 150 kW	10
Zdolność usuwania zanieczyszczeń na morzu	w razie potrzeby
Inne zdolności reagowania konieczne dla zaradzenia ujawnionemu ryzyku ⁽¹⁾	w razie potrzeby

⁽¹⁾ W celu zagwarantowania dostępności powinna istnieć możliwość zarejestrowania w EERC wyższej zdolności (np. na wypadek rotacji). Podobnie, jeśli państwa członkowskie udostępniają większą zdolność, wyższa zdolność może zostać zarejestrowana w EERC.

ZAŁĄCZNIK IV

WYMOGI DOTYCZĄCE JAKOŚCI I INTEROPERACYJNOŚCI EERC

- W odniesieniu do modułów oraz zespołów wsparcia technicznego wymogi określone w załączniku II stosuje się w konfiguracji początkowej. W przyszłości Komisja we współpracy z państwami członkowskimi dokona przeglądu wymogów w zakresie jakości i interoperacyjności w celu poprawy dostępności możliwości reagowania w EERC, w tym czasu reakcji.
 - W odniesieniu do innych zdolności reagowania i do ekspertów, wymogi w zakresie jakości i interoperacyjności mają również zostać zdefiniowane przez Komisję we współpracy z państwami członkowskimi.
-

ZAŁĄCZNIK V

PROCEDURA CERTYFIKACJI I REJESTRACJI EERC — WYMAGANE INFORMACJE

WYMAGANE INFORMACJE

W dokumentach, które należy przekazać wraz z wnioskiem o przeprowadzenie certyfikacji i rejestracji danego aktywu w EERC, muszą znaleźć się poniższe informacje, a także wszelkie inne informacje, które Komisja uzna za niezbędne:

- 1) samoocena stwierdzająca, że dany składnik aktywów spełnia wymogi dotyczące jakości ustanowione dla tego typu aktywów;
- 2) arkusz informacyjny dotyczący modułu, w tym informacje dotyczące pomocy technicznej i zespołu wsparcia technicznego, innych zdolności reagowania, lub ekspertów (arkusze informacyjne CECIS);
- 3) potwierdzenie dokonania niezbędnych ustaleń w celu zagwarantowania, że właściwy organ i krajowe punkty kontaktowe są w stanie bez opóźnień obsługiwać wnioski o uruchomienie zasobów wykazanych w EERC;
- 4) potwierdzenie, że podjęto wszystkie konieczne kroki, w tym niezbędne ustalenia dotyczące finansowania, aby zagwarantować, że zasoby zarejestrowane w EERC można uruchomić natychmiast po otrzymaniu wiadomości od Komisji;
- 5) dokładny okres trwania wstępnego zobowiązania EERC [min. 1 rok, maks. 3 lata, z wyjątkiem ekspertów, dla których czas trwania może wynosić tylko 6 miesięcy];
- 6) Informacje na temat zagwarantowanego maksymalnego czasu potrzebnego do uruchomienia [max. 12 godzin od przyjęcia oferty];
- 7) lokalizacja geograficzna zasobów, orientacyjna lokalizacja uruchomienia (port lotniczy itp.), zwykły zasięg geograficzny rozmieszczenia oraz ewentualne ograniczenia geograficzne;
- 8) obowiązujące procedury działania modułu (SOP), w tym pomoc techniczna oraz zespół wsparcia, lub inne zdolności reagowania (np. wytyczne SOP dla modułów);
- 9) wszystkie istotne informacje dotyczące transportu, takie jak środki, obciążenie, ograniczenia dotyczące lotów itp., preferowane środki transportu; ewentualnie: dostęp do portów;
- 10) wszelkie inne ograniczenia lub inne możliwe do przewidzenia okoliczności uruchomienia;
- 11) dokument opisujący zdobyte doświadczenia, zawierający krótki opis poprzednich zastosowań modułu, innych zdolności reagowania lub eksperta; udział w ćwiczeniach w zakresie unijnego mechanizmu, szkolenia kluczowego personelu (szef zespołu, zastępca szefa zespołu) za pośrednictwem unijnego mechanizmu, zgodność z normami międzynarodowymi w stosownych przypadkach (np. INSARAG, WHO, IFRC);
- 12) ocena potrzeb w zakresie adaptacji oraz związanych z tym kosztów;
- 13) wszelkie niezbędne informacje kontaktowe;
- 14) zaświadczenie potwierdzające, że moduł — w tym pomoc techniczna i zespół wsparcia technicznego, inne zdolności reagowania lub eksperci — jest zgodny z wymogami dotyczącymi jakości [i pomyślnie przeszedł procedurę certyfikacji].

Moduł	Arkusze informacyjne, obowiązujące procedury działania (SOP), szkolenia	Ćwiczenia z zastosowaniem modułów	Ćwiczenia na najwyższym szczeblu z zastosowaniem modułów
Sprzęt pompujący o dużej wydajności	x	x	x
Miejskie akcje poszukiwawczo-ratownicze o średnim stopniu nasilenia	x	(x) jeśli inne niż IEC (*)	x
Oczyszczanie wody	x	x	x
Gaszenie z powietrza pożarów lasów przy użyciu samolotów	x		x
Specjalistyczny punkt opieki medycznej	x	x	x

Moduł	Arkusze informacyjne, obowiązujące procedury działania (SOP), szkolenia	Ćwiczenia z zastosowaniem modułów	Ćwiczenia na najwyższym szczeblu z zastosowaniem modułów
Prowizoryczne schronienie	x		x
Intensywne miejskie akcje poszukiwawczo-ratownicze	x	(x) jeśli inne niż IEC (*)	x
Wykrywanie skażeń chemicznych, biologicznych, radiologicznych i jądrowych oraz pobieranie próbek	x	x	x
Gaszenie z ziemi pożarów lasów	x		x
Gaszenie z ziemi pożarów lasów przy użyciu pojazdów	x		x
Działania poszukiwawczo-ratownicze w warunkach skażenia chemicznego, biologicznego, radiologicznego lub jądrowego	x	x	x
Specjalistyczny punkt opieki medycznej przeprowadzający zabiegi chirurgiczne	x		x
Zapobieganie rozprzestrzenianiu się powodzi	x		x
Ratowanie ofiar powodzi przy użyciu łodzi	x	x	x
Powietrzna ewakuacja medyczna ofiar katastrof	x		x
Szpital polowy	x		x
Gaszenie z powietrza pożarów lasów przy użyciu śmigłowców	x		x
Pomoc techniczna i zespoły wsparcia technicznego	x	x	x

(*) IEC oznacza zewnętrzną klasyfikację INSARAG.

ZAŁĄCZNIK VI

ZARYS SZCZEGÓŁOWYCH PLANÓW ROZMIESZCZENIA DLA ERCC

Szczegółowy plan rozmieszczenia dla ERCC na wypadek [rodzaj katastrofy]

Scenariusz działań interwencyjnych

- Analiza sytuacji — koordynacja na miejscu
- Odniesienie do z góry opracowanych ogólnych scenariuszy działań interwencyjnych
- Plany wycofania

Kryteria doboru zasobów EERC

- Odniesienie do stanu bezpieczeństwa na miejscu
- Odniesienie do z góry określonych kryteriów doboru: dostępność, trwałość, lokalizacja/bliskość, harmonogram i koszty transportu itp.
- Stopień pilności
- Ograniczenia geograficzne i inne z góry wskazane ograniczenia

Aktualne informacje na temat stanu mechanizmu

- Wnioski, oferty, zespół ds. wspólnego stanowiska UE, połączenie zasobów transportowych

Zalecenia dotyczące

- Świadczenia pomocy
- Kluczowych potrzeb
- Innych ważnych elementów, zależnie od sytuacji, takich jak logistyka, cła, odbiorcy

ZAŁĄCZNIK VII

WŁAŚCIWE ORGANIZACJE MIĘDZYNARODOWE

W niniejszym załączniku wymienia się właściwe organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 16 ust. 1 decyzji nr 1313/2013/UE. O unijną pomoc w zakresie ochrony ludności można wnosić za pośrednictwem tych właściwych organizacji międzynarodowych; wniosek taki mogą wystosować również same organizacje międzynarodowe.

1. Międzynarodowa Organizacja ds. Migracji (IOM)
2. Międzynarodowa Federacja Stowarzyszeń Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca
3. Organizacja ds. Zakazu Broni Chemicznej (OPCW)

ZAŁĄCZNIK VIII

WSPARCIE W ZAKRESIE TRANSPORTU

CZĘŚĆ A

Informacje, jakie muszą przekazać Państwa Członkowskie wnioskujące o pomoc w zakresie transportu

1. Katastrofa/sytuacja nadzwyczajna; państwo dotknięte sytuacją nadzwyczajną
2. Odnośniki do komunikatów wydawanych przez Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego (ERCC)
3. Państwo/organy wnioskujące o pomoc w zakresie transportu.
4. Forma pomocy w zakresie transportu, której dotyczy wniosek: (należy wybrać jedną lub kilka poniższych opcji)

A. Określenie środków transportu dostępnych od innych państw członkowskich (pooling)

TAK/NIE

B. Określenie środków transportu dostępnych na rynku (dostawcy środków transportu dla Komisji Europejskiej) lub z innych źródeł

TAK/NIE

C. Pomoc finansowa w formie dotacji na transport

TAK/NIE

5. Ostateczny odbiorca/beneficjent przetransportowanej pomocy.
6. Szczegółowe dane na temat pomocy w zakresie ochrony ludności, jaka ma być dostarczona, w tym dokładny opis przedmiotów, ich waga, rozmiar, objętość, zajmowana powierzchnia, opakowanie z odpowiednimi odnośnikami do standardów pakowania w transporcie lotniczym, lądowym i morskim, wyszczególnienie wszelkich niebezpiecznych przedmiotów, opis pojazdów, a także waga, rozmiar, objętość, zajmowana powierzchnia oraz informacje w zakresie innych prawnych, celnych, zdrowotnych czy sanitarnych wymogów dotyczących transportu i dostawy pomocy.

Informacje na temat liczby pracowników/pasażerów, którzy mają zostać przewiezieni.

7. Informacje, w jaki sposób pomoc ta spełnia potrzeby państwa, którego dotyczy sytuacja nadzwyczajna, w odniesieniu do oceny wniosku złożonego przez państwo, którego dotyczy sytuacja nadzwyczajna lub ocena potrzeb, w szczególności w odniesieniu do określonych kluczowych potrzeb.
8. Informacje na temat sytuacji w zakresie pomocy przekazane przez państwo, którego dotyczy sytuacja nadzwyczajna, lub przez organ koordynujący. (zatwierdzone/czekające na zatwierdzenie)
9. Wymagana lub planowana trasa przejazdu.
10. Miejsce/port załadunku i punkt kontaktowy na miejscu.
11. Miejsce/port rozładunku i punkt kontaktowy na miejscu. Informacje na temat tego, kto zajmie się wyładunkiem i odprawą celną w miejscu/portcie rozładunku (o ile są dostępne).
12. Punkt kontaktowy w zakresie dokumentacji celnej/formalności
13. Data/termin, kiedy pomoc jest przygotowana i kiedy pasażerowie są gotowi do transportu z portu załadunku.
14. Informacje o wszelkich możliwościach skierowania pomocy/pasażerów do alternatywnego miejsca/portu załadunku/ośrodka w celu kontynuacji transportu.
15. Dodatkowe informacje (we właściwych przypadkach), o ile są dostępne, miejsce dostarczenia, adres i dane kontaktowe odbiorcy.
16. Informacje na temat ewentualnego dofinansowania kosztów transportu.

17. Informacje na temat innych znalezionych rozwiązań w zakresie transportu.
18. Informacje w zakresie wniosku o współfinansowanie unijne (w stosownych przypadkach).
19. Nazwisko i dane kontaktowe przedstawiciela organizacji wnioskującej o pomoc w zakresie transportu.

CZĘŚĆ B

Informacje, jakie muszą przekazać Państwa Członkowskie lub Komisja w przypadku oferowania pomocy w zakresie transportu

1. Katastrofa/Sytuacja nadzwyczajna, państwo dotknięte sytuacją nadzwyczajną
 2. Państwo/organizacja niosące pomoc.
 3. Odnosić do komunikatów Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego (ERCC) i państw członkowskich/organizacji składających wniosek o pomoc w zakresie transportu.
 4. Szczegółowe dane techniczne oferty transportu, w tym rodzaje dostępnych środków transportu, data i czas transportu, liczba podróży lub wyjazdów.
 5. Szczegółowe dane, ograniczenia i możliwości odnoszące się do pomocy w zakresie ochrony ludności, jaka ma zostać przetransportowana, w tym waga przedmiotów, ich rozmiar, objętość, zajmowana powierzchnia, opakowanie, wyszczególnienie wszelkich ewentualnych niebezpiecznych przedmiotów, przygotowanie pojazdów, wymogi w zakresie dostawy, informacje na temat pracowników/pasażerów biorących udział w podróży oraz informacje w zakresie innych prawnych, celnych, zdrowotnych czy sanitarnych wymogów dotyczących transportu.
 6. Proponowana trasa przejazdu.
 7. Miejsce/port załadunku i miejscowy punkt kontaktowy.
 8. Miejsce/port rozładunku i miejscowy punkt kontaktowy.
 9. Punkt kontaktowy w zakresie dokumentacji celnej/formalności
 10. Data/termin, kiedy pomoc i pasażerowie muszą być gotowi do transportu z portu załadunku.
 11. Informacje o wszelkich wnioskach skierowania pomocy/pasażerów do alternatywnego miejsca/portu załadunku/ośrodka w celu kontynuacji transportu.
 12. Data/termin, kiedy planowane jest przybycie pomocy/pasażerów do miejsca/portu rozładunku.
 13. Informacje dodatkowe (w razie potrzeby).
 14. Informacje na temat ewentualnego składania wniosku o dofinansowanie kosztów transportu, wkładów finansowych i szczegółowych danych na temat warunków lub ograniczeń związanych z taką ofertą.
 15. Nazwisko i dane kontaktowe przedstawiciela organizacji oferującej pomoc w zakresie transportu.
-

ZAŁĄCZNIK IX

TABELA KORELACJI

Decyzja 2004/277/WE, Euratom	Decyzja 2007/606/WE, Euratom	Niniejsza decyzja
Art. 1		Art. 1
Art. 2		Art. 2
Art. 3 ust. 1 ⁽¹⁾ Art. 3 ust. 2 Art. 3 ust. 3 Art. 3 ust. 4		Art. 10 ust. 1 Art. 10 ust. 3 — —
Art. 3a ust. 1 Art. 3a ust. 2 Art. 3a ust. 3 Art. 3a ust. 4		Art. 13 ust. 1 Art. 13 ust. 2 Art. 11 ust. 1 Art. 11 ust. 2
Art. 3b		Art. 12
Art. 3c		Art. 13 ust. 4
Art. 4		—
Art. 5		Art. 3 ust. 2
Art. 6		—
Art. 7		—
Art. 8		Art. 4
Art. 9		—
Art. 10		Art. 5
Art. 11 ust. 1 Art. 11 ust. 2 Art. 11 ust. 3		Art. 6 ust. 1 Art. 6 ust. 2 Art. 6 ust. 3
Art. 12		Art. 7
Art. 13		—
Art. 14		Art. 10 ust. 1 i art. 10 ust. 3
Art. 15		Art. 41
Art. 16 ust. 1 Art. 16 ust. 2 Art. 16 ust. 3 Art. 16 ust. 4		Art. 42 ust. 1 Art. 42 ust. 2 Art. 42 ust. 3 Art. 42 ust. 4
Art. 17		Art. 43

Decyzja 2004/277/WE, Euratom	Decyzja 2007/606/WE, Euratom	Niniejsza decyzja
Art. 18		Art. 44
Art. 19		Art. 45
Art. 20		Art. 46
Art. 21		Art. 26
Art. 22		Art. 27 ust. 1
Art. 23		Art. 26 ust. 1 zdanie trzecie
Art. 24		Art. 32 ust. 3
Art. 25		Art. 29
Art. 26		Art. 30
Art. 27 ust. 1 Art. 27 ust. 2 Art. 27 ust. 3		Art. 31 zdanie pierwsze Art. 27 ust. 3 Art. 31 zdanie drugie
Art. 28		—
Art. 29 ust. 1 Art. 29 ust. 2 Art. 29 ust. 3 Art. 29 ust. 4 Art. 29 ust. 5 Art. 29 ust. 6 Art. 29 ust. 7 Art. 29 ust. 8 Art. 29 ust. 9 Art. 29 ust. 10 Art. 29 ust. 11		Art. 35 ust. 3 zdanie pierwsze Art. 35 ust. 2 Art. 35 ust. 4 i art. 35 ust. 5 Art. 35 ust. 1 — — Art. 35 ust. 10 Art. 35 ust. 12 Art. 46 ust. 1 — —
Art. 30		—
Art. 31		—
Art. 32 ust. 1 Art. 32 ust. 2 Art. 32 ust. 3 Art. 32 ust. 4 Art. 32 ust. 5 Art. 32 ust. 6		Art. 36 ust. 1 Art. 36 ust. 2 Art. 36 ust. 2 Art. 36 ust. 3 Art. 36 ust. 4 Art. 36 ust. 5
Art. 33		Art. 37
Art. 34		Art. 38
Art. 35		Art. 39
Art. 36		Art. 40

Decyzja 2004/277/WE, Euratom	Decyzja 2007/606/WE, Euratom	Niniejsza decyzja
Art. 37		Art. 58
	Art. 1	Art. 1
	Art. 2	Art. 2
	Art. 3 ust. 1 Art. 3 ust. 2 Art. 3 ust. 3 Art. 3 ust. 4 Art. 3 ust. 5	Art. 48 ust. 1 — Art. 48 ust. 2 Art. 48 ust. 4 Art. 48 ust. 5
	Art. 4 ust. 1 Art. 4 ust. 2 Art. 4 ust. 3	Art. 49 ust. 1 Art. 49 ust. 2 Art. 49 ust. 2 zdanie drugie i art. 50 ust. 1 zdanie pierwsze:
	Art. 5 ust. 1 Art. 5 ust. 2 Art. 5 ust. 3 Art. 5 ust. 4 Art. 5 ust. 5 Art. 5 ust. 6	Art. 50 ust. 1 — Art. 50 ust. 2 Art. 50 ust. 3 Art. 50 ust. 4 Art. 50 ust. 5
	Art. 6	Art. 51
	Art. 7	Art. 52
	Art. 8 ust. 1 Art. 8 ust. 2 Art. 8 ust. 3 Art. 8 ust. 4 Art. 8 ust. 5	— Art. 53 ust. 1 Art. 53 ust. 2 Art. 53 ust. 3 Art. 53 ust. 4
	Art. 9	—
	Art. 10	Art. 54
	Art. 11	Art. 55
	Art. 12	Art. 56
	Art. 13	Art. 58
	Załącznik	Załącznik VIII
Załącznik I ⁽²⁾		Załącznik I
Załącznik II ⁽³⁾		Załącznik II
Załącznik III ⁽⁴⁾		Załącznik II na końcu

⁽¹⁾ Artykuły 3a, 3b i 3c zostały dodane decyzją 2008/73/WE, Euratom zmieniającą decyzję 2004/277/WE, Euratom.

⁽²⁾ Załącznik I dodany decyzją 2008/73/WE, Euratom zmieniającą decyzję 2004/277/WE, Euratom.

⁽³⁾ Załącznik II dodany decyzją 2010/481/UE, Euratom zmieniającą decyzję 2004/277/WE, Euratom.

⁽⁴⁾ Załącznik III dodany decyzją 2008/73/WE, Euratom zmieniającą decyzję 2004/277/WE, Euratom.

DECYZJA KOMISJI
z dnia 24 października 2014 r.
ustalająca ekologiczne kryteria przyznawania oznakowania ekologicznego UE pochłaniającym
środkom higienicznym

(notyfikowana jako dokument nr C(2014) 7735)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2014/763/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 66/2010 z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie oznakowania ekologicznego UE ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 8 ust. 2,

po konsultacji z Komitetem Unii Europejskiej ds. Oznakowania Ekologicznego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 66/2010 oznakowanie ekologiczne UE można przyznawać produktom, które mają ograniczony wpływ na środowisko w ciągu ich całego cyklu życia.
- (2) W rozporządzeniu (WE) nr 66/2010 przewiduje się, że określone kryteria oznakowania ekologicznego UE należy ustanawiać w odniesieniu do grup produktów.
- (3) Biorąc pod uwagę cykl innowacji tej grupy produktów, kryteria, jak również związane z nimi wymogi w zakresie oceny i weryfikacji, powinny obowiązywać przez cztery lata od dnia przyjęcia niniejszej decyzji.
- (4) Ponieważ zużycie surowców może znacząco wpływać na ogólny wpływ pochłaniających środków higienicznych na środowisko, należy ustanowić kryteria oznakowania ekologicznego UE dla tej grupy produktów. Kryteria te powinny w szczególności promować zrównoważone pozyskiwanie surowców, ograniczenie użycia substancji niebezpiecznych, stosowanie produktów wysoce wydajnych i wysokiej jakości, odpowiadających potrzebom konsumentów i zaprojektowanych z myślą o ograniczeniu wytwarzania odpadów.
- (5) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią komitetu powołanego na mocy art. 16 rozporządzenia (WE) nr 66/2010,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Grupa produktów „pochłaniające środki higieniczne” obejmuje jednorazowe: pieluchy dla niemowląt, podpaski, tampony i wkładki laktacyjne, składające się z mieszaniny włókien naturalnych i polimerów, przy czym zawartość włókien wynosi mniej niż 90 % masy (z wyjątkiem tamponów).
2. Do tej grupy produktów nie zalicza się produktów dla osób z problemem nietrzymania moczu i stolca ani żadnych innych produktów wchodzących w zakres stosowania dyrektywy Rady 93/42/EWG ⁽²⁾.

Artykuł 2

Do celów niniejszej decyzji stosuje się następujące definicje:

- 1) „masa celulozowa” oznacza materiał włóknisty składający się głównie z celulozy, uzyskiwany w wyniku przetwarzania surowców ligninowo-celulozowych przy użyciu jednego lub kilku roztwarzających roztworów wodnych lub wybielających środków chemicznych;
- 2) „rozjaśniacz optyczny” i „fluorescencyjny czynnik wybielający” oznaczają wszelkie dodatki stosowane wyłącznie w celu „wybielenia” lub „rozjaśnienia” surowca;

⁽¹⁾ Dz.U. L 27 z 30.1.2010, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotycząca wyrobów medycznych (Dz.U. L 169 z 12.7.1993, s. 1).

- 3) „tworzywa sztuczne”, określane również jako „plastiki”, oznaczają materiały złożone z polimerów syntetycznych, do których mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje, i które można kształtować i wykorzystywać jako główny składnik strukturalny końcowych materiałów i wyrobów;
- (4) „polimery syntetyczne” oznaczają substancje wielkocząsteczkowe, inne niż masa celulozowa, celowo uzyskiwane w procesie polimeryzacji albo modyfikacji chemicznej makrocząsteczek naturalnych lub syntetycznych, albo fermentacji mikrobiologicznej;
- (5) „polimery superchłonne” oznacza polimery syntetyczne zaprojektowane do wchłaniania i zatrzymywania dużych ilości cieczy w stosunku do ich masy.

Artykuł 3

Aby dany produkt mógł otrzymać oznakowanie ekologiczne UE na mocy rozporządzenia (WE) nr 66/2010, musi on należeć do grupy produktów „pochłaniające środki higieniczne” zdefiniowanej w art. 1 niniejszej decyzji i spełniać kryteria oraz związane z nimi wymogi w zakresie oceny i weryfikacji określone w załączniku.

Artykuł 4

Kryteria dla grupy produktów „pochłaniające środki higieniczne” i związane z nimi wymogi w zakresie oceny i weryfikacji obowiązują przez cztery lata od daty przyjęcia niniejszej decyzji.

Artykuł 5

Do celów administracyjnych grupie produktów „pochłaniające środki higieniczne” przypisuje się numer kodu „047”.

Artykuł 6

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 24 października 2014 r.

W imieniu Komisji
Janez POTOČNIK
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

WYMOGI W ZAKRESIE OCENY I WERYFIKACJI

Szczegółowe wymogi w zakresie oceny i weryfikacji podane są w ramach każdego kryterium.

W przypadku gdy w celu wykazania zgodności z kryteriami wnioskodawca jest zobowiązany do dostarczenia deklaracji, dokumentacji, analiz, sprawozdań z badań lub innych dowodów, mogą one pochodzić od wnioskodawcy lub od jego dostawcy, bądź też od nich obu.

Właściwe organy uznają na zasadzie preferencyjnej badania objęte akredytacją zgodnie z ISO 17025 oraz weryfikacje przeprowadzone przez organy akredytowane zgodnie z normą EN 45011 lub z równoważną normą międzynarodową.

W stosownych przypadkach do testów można stosować inne metody niż wskazane dla każdego z kryteriów, jeżeli ich równoważność została potwierdzona przez właściwy organ dokonujący oceny wniosku.

W stosownych przypadkach właściwe organy mogą wymagać dokumentacji uzupełniającej, a także mogą przeprowadzać niezależne badania weryfikacyjne.

Warunkiem wstępnym jest spełnienie przez produkt wszystkich odpowiednich wymogów prawnych państwa (państw), w którym (w których) produkt ma zostać wprowadzony do obrotu. Wnioskodawca oświadcza, że produkt jest zgodny z tym wymogiem.

KRYTERIA OZNAKOWANIA EKOLOGICZNEGO UE

Kryteria przyznawania oznakowania ekologicznego UE pochłaniającym środkom higienicznym:

1. Opis produktu
2. Masa włóknista w płatkach
3. Syntetyczne włókna celulozowe (w tym wiskoza, modal, lyocell, włókno miedziowe, triacetat)
4. Bawełna oraz inne naturalne celulozowe włókna nasienne
5. Materiały z tworzyw sztucznych i polimery superchłonne
6. Inne materiały i składniki
7. Substancje lub mieszaniny wyłączone bądź ograniczone
8. Efektywne wykorzystanie surowców w produkcji
9. Wskazówki dotyczące usuwania produktów
10. Zdarność do użycia i jakość produktu
11. Aspekty społeczne
12. Informacje widniejące na oznakowaniu ekologicznym UE

Kryteria oznakowania ekologicznego UE odzwierciedlają właściwości produktów o najlepszej efektywności środowiskowej na rynku pochłaniających środków higienicznych.

Kryterium 1. Opis produktu

Należy dołączyć opis produktu i opakowania (nazwa produktu, klasyfikacja, właściwości), podając wszystkie niżej wymienione informacje:

- całkowitą masę produktu i opakowania,
- składniki, surowce i dodatki zastosowane w produkcie ze wskazaniem masy poszczególnych substancji oraz, w stosownych przypadkach, numerami CAS dla poszczególnych substancji.

Informacja o masie produktu podawana jest również na opakowaniu.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza próbkę produktu i sprawozdanie zawierające opis techniczny i określające masę produktu oraz masę każdego zastosowanego składnika, surowca i dodatku.

Kryterium 2. Masa włóknista w płatkach**2.1. Zaopatrzenie**

Wszelkie włókna celulozowe posiadają ważne certyfikaty kontroli pochodzenia produktu wydane w ramach systemu certyfikacji prowadzonego przez niezależne strony trzecie, takiego jak FSC, PEFC lub równoważnego.

Co najmniej 25 % włókien celulozowych posiada ważne certyfikaty zrównoważonej gospodarki leśnej wydane w ramach systemu certyfikacji prowadzonego przez niezależne strony trzecie, takiego jak FSC, PEFC lub równoważnego.

Pozostała część włókien celulozowych podlega systemowi certyfikacji gwarantującemu, że są one pozyskiwane zgodnie z przepisami prawa i spełniają wszelkie pozostałe wymogi systemu certyfikacji dotyczące surowców nieposiadających certyfikatów.

Organy certyfikacji wydające certyfikaty zrównoważonej gospodarki leśnej lub kontroli pochodzenia produktu zostały akredytowane/uznane przez ten system certyfikacji.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca uzyskuje od producentów masy celulozowej ważne certyfikaty kontroli pochodzenia produktu wydane przez niezależne organy, wykazujące, że włókna drzewne pochodzą z upraw zgodnych z zasadami zrównoważonej gospodarki leśnej lub z legalnych i kontrolowanych źródeł. FSC, PEFC lub równoważne systemy uważa się za systemy certyfikacji prowadzone przez niezależne strony trzecie.

2.2. Bielenie

Masy wykorzystywanej w produkcie nie można bielić z użyciem chloru gazowego. Całkowita ilość emisji AOX z produkcji masy celulozowej nie może przekraczać 0,170 kg/ADT.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza oświadczenie producenta masy celulozowej, że chlor gazowy nie był stosowany, oraz sprawozdanie z testów wykazujące przestrzeganie dopuszczalnej wartości AOX. Uznawane metody testowania to ISO 9562 lub równoważna EPA 1650c, wraz ze szczegółowymi obliczeniami wykazującymi zgodność z tym kryterium, wraz z odpowiednią dokumentacją uzupełniającą.

Dokumentacja uzupełniająca zawiera wskazanie częstotliwości przeprowadzania pomiarów. AOX mierzy się jedynie w odniesieniu do tych procesów, w których do bielenia masy celulozowej wykorzystuje się związki chloru.

Pomiary przeprowadza się na próbkach niefiltrowanych i niestabilizowanych, pobranych po przejściu procesu oczyszczania w zakładzie albo w publicznej oczyszczalni ścieków.

Czas trwania cyklu pomiarowego odpowiada 12 miesiącom produkcji. Pomiary wykonuje się raz na miesiąc na reprezentatywnej próbce zbiorczej (próbka zbiorcza 24-godzinna).

Dla nowego lub przebudowanego zakładu lub też przy zmianie procesu w zakładzie produkcyjnym pomiary wykonuje się cotygodniowo przez 8 kolejnych tygodni ciągłej pracy zakładu. Pomiary muszą być reprezentatywne dla odpowiedniego cyklu produkcyjnego.

2.3. Wybielacze optyczne i środki barwiące

Do masy celulozowej nie można celowo dodawać rozjaśniaczy optycznych ani barwników, w tym fluorescencyjnych czynników wybielających.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza deklarację od dostawcy, że wymogi zostały spełnione.

2.4. Emisje ChZT i fosforu (P) do wody oraz związków siarki (S) i tlenków azotu (NO_x) do powietrza w związku z produkcją

Emisje związane z produkcją masy celulozowej do powietrza i wody wyraża się w punktach (P_{ChZT}, P_P, P_S, P_{NO_x}). Punkty oblicza się, dzieląc faktyczne emisje przez wartości referencyjne podane w tabeli 1.

— Wartość żadnego z punktów: P_{ChZT}, P_P, P_S, P_{NO_x} nie może przekroczyć 1,5.

— Łączna liczba punktów (P_{total} = P_{ChZT} + P_P + P_S + P_{NO_x}) nie może przekroczyć 4,0.

Dla każdej dostarczonej wartości „i” masy celulozowej powiązanym mierzonym emisjom (wyrażone w kilogramach na tonę powietrznie suchej masy) nadaje się wagę zgodnie z proporcjami wykorzystanej masy celulozowej (masa celulozowa „i” w stosunku do tony powietrznie suchej masy) i sumowane. W tabeli 1 podano wartości referencyjne w odniesieniu do każdego rodzaju masy celulozowej wykorzystanej do produkcji papieru. Wreszcie emisje łącznie należy podzielić przez całkowite wartości referencyjne, jak wskazano w następującym wzorze na przykładzie ChZT:

$$P_{\text{ChZT}} = \frac{\text{ChZT}_{\text{łącznie}}}{\text{ChZT}_{\text{ref. łącznie}}} = \frac{\sum_{i=1}^n [\text{masa celulozowa}_i \times \text{ChZT}_{\text{masa celulozowa}_i}]}{\sum_{i=1}^n [\text{masa celulozowa}_i \times \text{ChZT}_{\text{ref. masa celulozowa}_i}]}$$

Tabela 1

Wartości referencyjne dla emisji pochodzących z różnych rodzajów masy celulozowej

Klasa masy celulozowej	Wartości referencyjne (kg/tonę powietrznie suchej masy)			
	ChZT _{ref}	P _{ref}	S _{ref}	NO _x _{ref}
Bielona masa celulozowa (niesiarczynowa)	18,0	0,045 (*)	0,6	1,6
Bielona masa celulozowa (siarczynowa)	25,0	0,045	0,6	1,6
CTMP (masa chemo-termomechaniczna)	15,0	0,01	0,2	0,3

(*) W obliczeniach uwzględniono emisje P netto. Fosfor występujący w naturalny sposób w surowcu drzewnym i w wodzie można odjąć od łącznej emisji — dopuszcza się redukcję P do 0,010 kg/tonę powietrznie suchej masy.

W przypadku kogeneracji ciepła i energii elektrycznej w tym samym zakładzie emisje S i NO_x wynikające z produkcji energii elektrycznej odejmuje się od ogólnej ilości emisji. Do obliczenia proporcji emisji wynikających z produkcji ciepła stosuje się następujący wzór: $[\text{MWh}(\text{ciepło}) - \text{MWh}(\text{ciepło})_{\text{sprzedane}}] / [\text{MWh}(\text{ciepło}) + 2 \times \text{MWh}(\text{energia elektryczna})]$

gdzie:

- MWh(energia elektryczna) to energia elektryczna wyprodukowana w zakładzie kogeneracji,
- MWh(ciepło) to użyteczne ciepło wytworzone w procesie kogeneracji,
- MWh(ciepło)_{sprzedane} to użyteczne ciepło wykorzystywane poza zakładem produkcji masy celulozowej.

Ocena i weryfikacja:

Składający wniosek dostarcza szczegółowych obliczeń pokazujących zgodność z niniejszym kryterium, wraz z dokumentacją uzupełniającą, która obejmuje sprawozdania z badań wykonanych przy zastosowaniu następujących metod badawczych:

- ChZT: ISO 6060, EPA SM 5220D lub HACH 8000,
- P: ISO 6878, SM4500, APAT IRSA CNR 4110 lub Dr Lange LCK 349,
- S(utlen.): EPA 8 lub równoważna metoda,
- S(zreduk.): EPA 8, EPA 16 A lub równoważna metoda,
- zawartość S w ropie naftowej: ISO 8754 lub EPA 8,
- zawartość S w węglu: ISO 351 lub EPA 8,
- NO_x: ISO 11564 lub EPA 7E.

Dokumentacja uzupełniająca zawiera informacje na temat częstotliwości przeprowadzania pomiarów oraz na temat obliczania wartości punktów w odniesieniu do ChZT, P, S oraz NO_x. Obejmuje ona wszystkie emisje S i NO_x mające miejsce podczas produkcji masy celulozowej, włącznie z parą powstającą poza miejscem produkcji, z wyjątkiem emisji związanych z produkcją energii elektrycznej.

Pomiarami objęte są kotły regeneracyjne, wapienniki, kotły parowe i piece spalające gazy o silnym zapachu. Uwzględnia się emisje rozproszone.

Podawane wartości emisji siarki do powietrza zawierają zarówno emisje tlenków siarki, jak i siarki zredukowanej (sulfid dimetylowy, merkaptan metylowy, siarkowodór i podobne emisje). Emisje siarki związane z produkcją energii cieplnej z ropy naftowej, węgla i innych paliw zewnętrznych o znanej zawartości siarki można obliczyć zamiast dokonywać pomiarów; emisje te należy uwzględnić.

Pomiary emisji do wód prowadzone są na próbkach niefiltrowanych i nieustabilizowanych, pobranych po przejściu procesu oczyszczania w zakładzie albo w publicznej oczyszczalni ścieków.

Czas trwania cyklu pomiarowego odpowiada 12 miesiącom produkcji. Pomiarów ChZT i P dokonuje się co miesiąc, a pomiarów S i NO_x — co roku. Dopuszcza się też pomiar ciągły, o ile jest on weryfikowany co najmniej raz w roku przez stronę trzecią.

Dla nowego lub przebudowanego zakładu lub też przy zmianie procesu w zakładzie produkcyjnym pomiary wykonuje się cotygodniowo przez 8 kolejnych tygodni ciągłej pracy zakładu. Pomiary muszą być reprezentatywne dla odpowiedniego cyklu produkcyjnego.

2.5. Poziom emisji CO₂ związanych z produkcją

Emisje CO₂ z nieodnawialnych źródeł energii nie przekraczają 450 kg na tonę wyprodukowanej masy celulozowej, włączając w to emisje związane z produkcją energii elektrycznej (na terenie zakładu lub poza nim). Przy obliczaniu emisji CO₂ z paliw stosuje się wartości referencyjne emisji zgodnie z tabelą 2.

Tabela 2

Wartości referencyjne dla emisji CO₂ z różnych źródeł energii

Paliwo	CO ₂ emisje z paliw kopalnych	Jednostka
Węgiel	95	g CO ₂ kopalny/MJ
Ropa naftowa	73	g CO ₂ kopalny/MJ
Olej napędowy 1	74	g CO ₂ kopalny/MJ
Olej napędowy 2–5	77	g CO ₂ kopalny/MJ
Skroplony gaz ropopochodny	69	g CO ₂ kopalny/MJ
Gaz ziemny	56	g CO ₂ kopalny/MJ
Energia elektryczna z sieci	400	g CO ₂ kopalny/kWh

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza szczegółowe obliczenia wykazujące zgodność z tym wymogiem wraz z odpowiednią dokumentacją uzupełniającą.

Wnioskodawca przedstawia dane dotyczące emisji dwutlenku węgla do atmosfery. Obejmują one emisje ze wszystkich źródeł nieodnawialnych wykorzystywanych przy produkcji masy celulozowej, w tym z produkcji energii elektrycznej (na terenie zakładu lub poza nim).

Czas trwania cyklu pomiarowego odpowiada 12 miesiącom produkcji. Pomiarów dokonuje się w ujęciu rocznym.

Dla nowego lub przebudowanego zakładu lub też przy zmianie procesu w zakładzie produkcyjnym pomiary wykonuje się cotygodniowo przez 8 kolejnych tygodni ciągłej pracy zakładu. Należy również przedstawić wyniki po 12 miesiącach produkcji. Pomiary muszą być reprezentatywne dla odpowiedniego cyklu produkcyjnego.

Energia ze źródeł odnawialnych ⁽¹⁾ zakupiona i stosowana w procesie produkcji nie będzie uwzględniana przy obliczaniu emisji CO₂: wnioskodawca dostarcza stosowną dokumentację pozwalającą na stwierdzenie, że taka energia jest rzeczywiście stosowana w zakładzie lub została zakupiona ze źródeł zewnętrznych.

Kryterium 3. Syntetyczne włókna celulozowe (w tym wiskoza, modal, lyocell, włókno miedziowe, triacetat)

3.1. Zaopatrzenie

- a) Wszelkie włókna celulozowe objęte są ważnymi certyfikatami kontroli pochodzenia produktu wydanymi w ramach systemu certyfikacji prowadzonego przez niezależne strony trzecie, jak FSC, PEFC lub równoważnego.

Co najmniej 25 % włókien celulozowych posiada ważne certyfikaty zrównoważonej gospodarki leśnej wydane w ramach systemu certyfikacji prowadzonego przez niezależne strony trzecie, takiego jak FSC, PEFC lub równoważnego.

Pozostała część włókien celulozowych podlega systemowi certyfikacji gwarantującemu, że są one pozyskiwane zgodnie z przepisami prawa i spełniają wszelkie pozostałe wymogi systemu certyfikacji dotyczące surowców nieposiadających certyfikatów.

Organy certyfikacji wydające certyfikaty zrównoważonej gospodarki leśnej lub kontroli pochodzenia produktu zostały akredytowane/uznane przez ten system certyfikacji.

- b) Masa celulozowa do przerobu chemicznego otrzymywana metodami rozpuszczania, produkowana z lintersu bawełnianego spełnia kryterium 4.1 w odniesieniu do bawełny (zaopatrzenie i identyfikowalność).

Ocena i weryfikacja:

- a) Wnioskodawca uzyskuje od producentów masy ważne certyfikaty kontroli pochodzenia produktu wydane przez niezależne organy, wykazujące, że włókna drzewne pochodzą z upraw zgodnych z zasadami zrównoważonej gospodarki leśnej lub z legalnych i kontrolowanych źródeł. FSC, PEFC lub równoważne systemy uważa się za systemy certyfikacji prowadzone przez niezależne strony trzecie.
- b) Wniosek zawiera dowody zgodności z kryterium 4.1 w odniesieniu do bawełny (zaopatrzenie i identyfikowalność).

3.2. Bielenie

Masy celulozowej wykorzystywanej do produkcji włókien nie można bielić z użyciem chloru gazowego. Tak otrzymana całkowita wartość adsorbowalnych związków chloroorganicznych (AOX) i związanego organicznie chloru (OCl) nie może przekroczyć jednej z poniższych wartości:

- 0,170 kg/tonę powietrznie suchej masy przy pomiarze AOX w ściekach z produkcji masy celulozowej, albo
- 150 ppm przy pomiarze związanego organicznie chloru (OCl) w gotowych włóknach.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza oświadczenie dostawcy masy celulozowej, że nie był stosowany chlor gazowy, oraz sprawozdanie z testów wykazujące przestrzeganie wymogu dotyczącego AOX albo wymogu dotyczącego związanego organicznie chloru (OCl), z wykorzystaniem odpowiednich metod badań:

- ISO 9562 lub równoważnej EPA 1650C dla AOX,
- ISO 11480 dla OCl.

Częstotliwość pomiaru AOX ustala się zgodnie z kryterium 2.2 dla masy włóknistej w płatkach.

3.3. Wybielacze optyczne i środki barwiące

Do włókien nie można celowo dodawać wybielaczy optycznych ani barwników.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza oświadczenie od dostawcy, że wymogi te zostały spełnione.

⁽¹⁾ Zgodnie z definicją w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16).

3.4. *Produkcja włókien*

- a) Ponad 50 % masy celulozowej stosowanej do wytwarzania włókien pochodzi z celulozowni produkujących masę do przerobu chemicznego, które prowadzą odzysk ługu powarzelnego poprzez:
- wytwarzanie na miejscu energii elektrycznej i pary, lub
 - wytwarzanie chemicznych produktów ubocznych.
- b) W odniesieniu do emisji do atmosfery związków siarki w procesie produkcyjnym należy przestrzegać następujących wartości dopuszczalnych w odniesieniu do wiskozy i włókna modalnego:

Tabela 3

Wartości emisji siarki dla wiskozy i włókna modalnego

Rodzaj włókna	Emisje siarki do powietrza — dopuszczalna wartość (g/kg)
Włókno staplowe	30
Włókno ciągłe	
— mycie partiami	40
— mycie całościowe	170

Uwaga: Wartości dopuszczalne wyrażono jako średnią roczną.

Ocena i weryfikacja:

- a) Wnioskodawca uzyskuje od producentów włókien wykaz dostawców masy celulozowej wykorzystanej do produkcji włókien i informację o proporcjach dostarczonej przez nich masy. Należy przedstawić dokumentację uzupełniającą i dowody potwierdzające, że wymagany odsetek dostawców dysponuje odpowiednimi urządzeniami do wytwarzania energii lub odzyskiwania produktów ubocznych oraz że systemy produkcji znajdują się w odnośnych zakładach.
- b) Wnioskodawca dostarcza szczegółową dokumentację i sprawozdania z badań wykazujące zgodność z niniejszym kryterium wraz z deklaracją zgodności.

Kryterium 4. Bawełna oraz inne naturalne celulozowe włókna nasienne4.1. *Zaopatrzenie i identyfikowalność*

- a) Bawełnę uprawia się zgodnie z wymogami określonymi w rozporządzeniu Rady (WE) nr 834/2007 ⁽¹⁾, w krajowym programie ekologicznym Stanów Zjednoczonych (ang. National Organic Program — NOP) lub równoważnych zobowiązaniach prawnych ustanowionych przez partnerów handlowych Unii. W skład bawełny ekologicznej może wchodzić bawełna pochodząca z upraw ekologicznych i przechodzących na gospodarkę ekologiczną.
- b) Bawełna uprawiana zgodnie z kryterium 4.1 lit. a) i wykorzystywana do wyrobu pochłaniających środków higienicznych musi być identyfikowalna od momentu weryfikacji normy dotyczącej produkcji.

Ocena i weryfikacja:

- a) Zawartość bawełny ekologicznej poświadczana jest przez niezależny organ kontrolny jako bawełna wyprodukowana zgodnie z wymogami produkcji i kontroli ustanowionymi w rozporządzeniu (WE) nr 834/2007, w krajowym programie ekologicznym Stanów Zjednoczonych lub wymogami ustanowionymi przez innych partnerów handlowych. Weryfikacja jest prowadzona co roku w odniesieniu do każdego państwa pochodzenia.
- b) Wnioskodawca wykazuje zgodność z wymogiem zawartości bawełny w odniesieniu do ilości bawełny nabytej rocznie na potrzeby wytworzenia końcowego produktu(-ów) i dla każdej linii produktów w ujęciu rocznym: należy przedstawić roczne zestawienie danych dotyczących transakcji lub faktury dokumentujące ilość bawełny nabywanej od rolników lub grup producentów i podać łączną masę certyfikowanych bel.

4.2. *Bielenie*

Bawełny nie można bielić z użyciem chloru gazowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 dnia 28 czerwca 2007 r. sprawie produkcji ekologicznej znakowania produktów ekologicznych uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 (Dz.U. L 189 z 20.7.2007, s. 1).

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza oświadczenie od dostawcy, że nie stosowano chloru gazowego.

4.3. Wybielacze optyczne i środki barwiące

Do bawełny nie można celowo dodawać wybielaczy optycznych ani środków barwiących.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza oświadczenie od dostawcy, że wymogi te zostały spełnione.

Kryterium 5. Materiały z tworzyw sztucznych i polimery superchłonne

5.1. Wytwarzanie polimerów syntetycznych i materiałów z tworzyw sztucznych

Wszystkie zakłady produkcji polimerów syntetycznych i materiałów z tworzywa sztucznego wykorzystywanych w produkcji wdrożyły systemowo:

- oszczędzanie wody (np. monitorowanie przepływu wody w obiekcie i stosowanie systemów zamkniętego obiegu wody),
- zintegrowany plan gospodarki odpadami, mający na celu optymalne zapobieganie powstawaniu odpadów, ponownego wykorzystania odpadów, ich recyklingu, odzyskiwania i ostatecznego usuwania (np. rozdzielanie poszczególnych frakcji odpadów),
- optymalizację efektywności energetycznej i zarządzania energią (np. ponowne wykorzystanie pary wytworzonej podczas wytwarzania polimerów superchłonnych).

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza deklaracje dostawców o zgodności z wymogami. Oświadczenia te poparte są sprawozdaniami opisującymi szczegółowo procedury stosowane przez dostawców w celu spełnienia wymagań w każdym odnośnym zakładzie.

5.2. Dodatki w materiałach z tworzyw sztucznych

- a) Zawartość: ołowiu, kadmu, sześciowartościowego chromu i związków pokrewnych wynosi poniżej 0,01 % (100 ppm) masy dla każdego materiału z tworzywa sztucznego i polimeru syntetycznego zastosowanego w produkcji.
- b) Dodatki stosowane w tworzywach sztucznych w proporcji mniejszej niż 0,10 % masy nie podlegają klasyfikacji przy pomocy żadnego z niżej wymienionych zwrotów określających zagrożenie zgodnie z zasadami klasyfikacji określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 ⁽¹⁾:
 - rakotwórcze, mutagenne lub działające szkodliwie na rozrodczość, kategorii: 1a, 1b i 2 (H340, H350, H350i, H360F, H360D, H360FD, H360Fd, H360Df),
 - o ostrej toksyczności, kategorii 1 i 2 (H300, H310, H330, H304),
 - działanie toksyczne na narządy docelowe (STOT), kategorii 1 (H370, H372),
 - stwarzające zagrożenie dla środowiska wodnego, kategorii 1 i 2 (H410, H411, H400).

Ocena i weryfikacja:

a) i b) Wnioskodawca dostarcza deklaracje dostawców o zgodności z wymogami. Należy również podać wykaz dodanych substancji (w tym ich stężeń) i odpowiednich zwrotów wskazujących rodzaj zagrożenia H/zwrotów wskazujących środki ostrożności R, wraz z kartami charakterystyki.

W celu ułatwienia działań następczych i monitorowania dostarczonej dokumentacji można poddać kontroli losową próbę dostawców. Dostawcy zapewniają dostęp do zakładów produkcyjnych, magazynów i podobnych instalacji. Wszelkie składane dokumenty oraz udostępniane i wymieniane informacje traktuje się jako poufne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. L 353 z 31.12.2008, s. 1).

5.3. Polimery superchłonne

- a) Do produktu nie można celowo dodawać akryloamidu (numer CAS: 79-06-1).
- b) Polimery superchłonne wykorzystane w produkcji mogą zawierać maksymalnie 1 000 ppm pozostałości monomerów, których klasyfikacja obejmuje zwroty wskazujące rodzaj zagrożenia H wymienione w kryterium 7 dotyczącym substancji lub mieszanin wyłączonych bądź ograniczonych. W odniesieniu do poliakrylanu sodu dotyczy to całego nieprzereagowanego usieciowanego kwasu akrylowego.
- c) Polimery superchłonne wykorzystane w produkcji mogą zawierać najwyżej 10 % (w/w) ekstraktu rozpuszczalnego w wodzie i spełniającego kryterium 7 dotyczące substancji lub mieszanin wyłączonych bądź ograniczonych. W odniesieniu do poliakrylanu sodu dotyczy to monomerów i oligomerów kwasu akrylowego o masie cząsteczkowej mniejszej niż masa cząsteczkowa polimeru superchłonnego zgodnie z normą ISO 17190.

Ocena i weryfikacja:

- a) Wnioskodawca składa oświadczenie o niestosowaniu tej substancji.
- b) Wnioskodawca dostarcza oświadczenie od dostawcy dokumentujące skład polimerów superchłonnych wykorzystanych w produkcji. Odbywa się to za pomocą kart charakterystyki produktów, które określają pełne nazwy i numery CAS oraz zawarte w produkcie pozostałości monomerów sklasyfikowane zgodnie z wymogiem i ich ilości. Zalecane metody badania to ISO 17190 i WSP 210. Należy opisać zastosowane metody analiz i podać nazwy laboratoriów, w których je przeprowadzono.
- c) Wnioskodawca dostarcza oświadczenie od dostawcy, określające ilość rozpuszczalnych w wodzie ekstraktów w polimerze superchłonnym (polimerach superchłonnych). Zalecane metody badania to ISO 17190 i WSP 270. Należy opisać zastosowane metody analiz i podać nazwy laboratoriów, które wykonały te analizy.

Kryterium 6. Inne materiały i składniki

6.1. Materiały przyczepne

Materiały przyczepne nie zawierają żadnej z następujących substancji:

- kalafonia (numery CAS 8050-09-7, 8052-10-6, 73138-82-6),
- ftalan diizobutyłu (DIBP, numer CAS 84-69-5),
- ftalan diizononyłu (DINP, numer CAS 28553-12-0),
- formaldehyd (numer CAS 50-00-0).

Wymóg ten nie ma zastosowania, jeżeli substancje te nie zostały celowo dodane do materiałów lub do produktu końcowego, i są obecne w materiałach przyczepnych w stężeniach poniżej 100 ppm (0,010 % masy).

W odniesieniu do formaldehydu górny limit zawartości formaldehydu wytworzonego w trakcie produkcji materiału przyczepnego wynosi 250 ppm, przy pomiarze w nowo wytworzonej dyspersji polimerowej. Zawartość wolnego formaldehydu w utwardzonym spoiwie (kleju) nie może przekraczać 10 ppm. Kleje termotopliwe są zwolnione z tego wymogu.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza oświadczenie od dostawcy, że wymogi te zostały spełnione. Jako dowody można wykorzystywać karty charakterystyki. Należy przedstawić wyniki w odniesieniu do formaldehydu, z wyjątkiem klejów termotopliwych.

6.2. Tusze i barwniki

Nie barwi się produktu ani żadnych jego jednorodnych części. Odstępstwa od tego wymogu stosuje się do:

- sznurków tamponów, materiałów opakowaniowych i taśm przyklepanych,
- ditlenku tytanu w polimerach i wiskozie,
- materiałów, które nie są w bezpośrednim kontakcie ze skórą i mogą być barwione, jeśli dany barwnik pełni konkretne funkcje (np. zmniejszenie widoczności produktów przez białą lub jasną odzież, wskazanie stref przyczepienia taśm przyklepanych, wskazanie wilgotności).

Tusze i barwniki używane są zgodne również z kryterium 7 dotyczącym substancji lub mieszanin wyłączonych bądź ograniczonych.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca przedstawia deklarację, że wymogi zostały spełnione, oraz mobilizuje dostawców do dostarczenia podobnej deklaracji. W przypadku stosowania barwników ich obecność uzasadnia się poprzez określenie konkretnej funkcji, jaką pełnią.

6.3. Substancje zapachowe

- a) Produkty wprowadzone do obrotu jako zaprojektowane i przeznaczone dla dzieci oraz tampony i wkładki laktacyjne są wolne od substancji zapachowych.
- b) Do produktu można dodawać w charakterze substancji zapachowych tylko takie substancje lub mieszaniny, które zostały wyprodukowane i są używane zgodnie z kodeksem praktyk Międzynarodowego Stowarzyszenia Producentów Substancji Zapachowych (IFRA); Wspomniany kodeks można znaleźć na stronie internetowej IFRA: <http://www.ifraorg.org>. Producenci muszą przestrzegać norm IFRA dotyczących zakazów, ograniczenia użycia i określonych kryteriów czystości dla surowców.
- c) Wszelkie stosowane substancje zapachowe, bez względu na ich stężenie w produkcie końcowym, są zgodne również z kryterium 7 dotyczącym substancji lub mieszanin wyłączonych bądź ograniczonych.
- d) Nie stosuje się substancji zapachowych ani składników mieszanin zapachowych, które zostały uznane przez Komitet Naukowy ds. Bezpieczeństwa Konsumentów (SCCS) ⁽¹⁾ za alergeny kontaktowe wzbudzające obawy, ani też substancji zapachowych, których obecność należy wykazać w wykazie składników zgodnie z załącznikiem III do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1223/2009 ⁽²⁾. Nie jest dozwolone dalsze stosowanie piżm nitrowych ani piżm policyklicznych.
- e) Na opakowaniu produktu znajduje się informacja o zastosowaniu substancji zapachowych. Wymienia się ponadto substancje zapachowe lub składniki mieszanin zapachowych, które zostały uznane za alergeny kontaktowe u ludzi przez Komitet Naukowy ds. Bezpieczeństwa Konsumentów i których użycia nie ogranicza kryterium 6.3 lit. c) i d).

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza deklarację zgodności ze wszystkimi wymogami określonymi w lit. a)–e), w stosownych przypadkach wraz z deklaracją producenta substancji zapachowej. Jeśli stosowane są substancje zapachowe, należy również przedstawić wykaz zastosowanych substancji zapachowych i wizualne dowody na to, że informacje te zostały zamieszczone na opakowaniu.

6.4. Emulsje

- a) W podpaskach higienicznych dla kobiet, tamponach oraz wkładkach laktacyjnych nie stosuje się emulsji. O zastosowaniu emulsji w innych produktach informuje się na opakowaniu.
- b) Wszelkie emulsje zastosowane w produktach innych niż podpaski higieniczne dla kobiet, tampony oraz wkładki laktacyjne, niezależnie od ich stężenia w produkcie końcowym, spełniają kryterium 6.3 dotyczące substancji zapachowych oraz kryterium 7 dotyczące substancji lub mieszanin wyłączonych bądź ograniczonych;
- c) Nie stosuje się następujących substancji: triklosan, parabeny, formaldehyd, substancje uwalniające formaldehyd.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza deklarację zgodności z niniejszym kryterium, w stosownych przypadkach wraz z deklaracją producenta emulsji. Jeżeli stosowane są emulsje, dostarcza się również wizualne dowody na to, że informacje o tym zostały zamieszczane na opakowaniu.

6.5. Krzem

- a) W przypadku gdy składniki produktu są poddane działaniu krzemu, producent zapewnia zabezpieczenie pracowników przed rozpuszczalnikami;
- b) Produkty chemiczne stosowane do obróbki krzemowej komponentów nie zawierają ani oktametylocyklotetrasiloksanu D4 (CAS 556-67-2), ani dekametylocyklopentasiloksanu D5 (CAS 541-02-6). Wymóg ten nie ma zastosowania, jeżeli D4 lub D5 nie zostały celowo dodane do materiałów lub do produktu końcowego, i są obecne w krzemie w stężeniach poniżej 100 ppm (0,01 % masy).

⁽¹⁾ Opinia SCCS na temat alergenów zapachowych w produktach kosmetycznych przyjęta w czerwcu 2012 r. http://ec.europa.eu/health/scientific_committees/consumer_safety/docs/sccs_o_102.pdf

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1223/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. dotyczące produktów kosmetycznych (Dz.U. L 342 z 22.12.2009, s. 59).

Ocena i weryfikacja:

- a) Wnioskodawca przedstawia informacje na temat metody wykorzystanej do obróbki krzemowej i dokumenty potwierdzające zabezpieczenie pracowników.
- b) Wnioskodawca dostarcza oświadczenie od dostawcy, że wymóg ten został spełniony.

6.6. Częsteczki nanosrebra

Cząsteczek nanosrebra nie dodaje się w sposób zamierzony do produktu, do jakiegokolwiek jego jednorodnej części, ani do wchodzących w jego skład materiałów.

Ocena i weryfikacja

Wnioskodawca przedstawia deklarację, że wymóg ten został spełniony, oraz mobilizuje dostawców do dostarczenia podobnej deklaracji.

Kryterium 7. Substancje lub mieszaniny wyłączone bądź ograniczone

7.1. Substancje i mieszaniny niebezpieczne

Oznakowania ekologicznego UE nie można przyznać, jeżeli produkt lub którykolwiek z wchodzących w jego skład wyrobów, zgodnie z definicją w art. 3 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, lub jakkolwiek jego jednorodna część zawiera substancje lub mieszaniny spełniające kryteria klasyfikacji do zwrotów określających zagrożenie lub zwrotów R wskazujących rodzaj zagrożenia określonych w tabeli 4, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008 lub dyrektywą Rady 67/548/EWG ⁽²⁾, lub zawiera substancje lub mieszaniny, o których mowa w art. 57 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, chyba że przyznano szczególne odstępstwo.

Najnowsze zasady klasyfikacji przyjęte przez Unię mają pierwszeństwo przed wymienionymi zwrotami określającymi zagrożenie i zwrotami R wskazującymi rodzaj zagrożenia. Wnioskodawcy muszą zatem zadbać, by wszelkie klasyfikacje opierały się na najnowszych zasadach klasyfikacji.

Zwroty określające zagrożenie oraz zwroty R wskazujące rodzaj zagrożenia w tabeli 4 odnoszą się na ogół do substancji. Jeżeli jednak nie można uzyskać informacji dotyczących substancji, stosuje się zasady dotyczące klasyfikacji mieszanin.

Z kryterium 7.1 zwolnione są substancje bądź mieszaniny, które zmieniają swoje właściwości poprzez przetwarzanie i tym samym nie są już biodostępne lub przechodzą modyfikację chemiczną w sposób eliminujący uprzednio zidentyfikowane zagrożenie. Obejmuje to na przykład modyfikowane polimery i monomery lub dodatki, które zostały połączone wiązaniami kowalencyjnymi z tworzywami sztucznymi.

Stężenia graniczne substancji lub mieszanin, którym przypisano lub może zostać przypisany zwrot określający zagrożenie lub oznaczenie zagrożenia wymienione w tabeli 4, spełniających wymogi klasyfikacji do klas lub kategorii zagrożenia, oraz substancji spełniających kryteria art. 57 lit. a), b) lub c) rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 nie przekraczają ogólnych lub specyficznych stężeń granicznych określonych zgodnie z art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1272/2008. W przypadku ustalenia specyficznych stężeń granicznych są one nadrzędne w stosunku do ogólnych stężeń granicznych.

Tabela 4

Zwroty określające zagrożenie i odpowiadające im zwroty R wskazujące rodzaj zagrożenia

Zwrot określający zagrożenie ^(a)	Zwrot R wskazujący rodzaj zagrożenia ^(b)
H300 Połknięcie grozi śmiercią	R28
H301 Działa toksycznie po połknięciu	R25
H304 Połknięcie i dostanie się przez drogi oddechowe może grozić śmiercią	R65
H310 Grozi śmiercią w kontakcie ze skórą	R27

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych (Dz.U. L 196 z 16.8.1967, s. 1).

Zwrot określający zagrożenie ^(a)	Zwrot R wskazujący rodzaj zagrożenia ^(b)
H311 Działa toksycznie w kontakcie ze skórą	R24
H330 Wdychanie grozi śmiercią	R23/26
H331 Działa toksycznie w następstwie wdychania	R23
H340 Może powodować wady genetyczne	R46
H341 Podejrzewa się, że powoduje wady genetyczne	R68
H350 Może powodować raka	R45
H350i Wdychanie może spowodować raka	R49
H351 Podejrzewa się, że powoduje raka	R40
H360F Może działać szkodliwie na płodność	R60
H360D Może działać szkodliwie na dziecko w łonie matki	R61
H360FD Może działać szkodliwie na płodność. Może działać szkodliwie na dziecko w łonie matki	R60/61/60-61
H360Fd Może działać szkodliwie na płodność. Podejrzewa się, że działa szkodliwie na dziecko w łonie matki	R60/63
H360Df Może działać szkodliwie na dziecko w łonie matki. Podejrzewa się, że działa szkodliwie na płodność	R61/62
H361f Podejrzewa się, że działa szkodliwie na płodność	R62
H361d Podejrzewa się, że działa szkodliwie na dziecko w łonie matki	R63
H361fd Podejrzewa się, że działa szkodliwie na płodność. Podejrzewa się, że działa szkodliwie na dziecko w łonie matki	R62-63
H362 Może działać szkodliwie na dzieci karmione piersią	R64
H370 Powoduje uszkodzenie narządów	R39/23/24/25/26/27/28
H371 Może spowodować uszkodzenie narządów	R68/20/21/22
H372 Powoduje uszkodzenie narządów w następstwie długotrwałego lub powtarzanego narażenia	R48/25/24/23
H373 Może spowodować uszkodzenie narządów w następstwie długotrwałego lub powtarzanego narażenia	R48/20/21/22
H400 Działa bardzo toksycznie na organizmy wodne	R50
H410 Działa bardzo toksycznie na organizmy wodne, powodując długotrwałe skutki	R50-53
H411 Działa toksycznie na organizmy wodne, powodując długotrwałe skutki	R51-53
H412 Działa szkodliwie na organizmy wodne, powodując długotrwałe skutki	R52-53
H413 Może powodować długotrwałe szkodliwe skutki dla organizmów wodnych	R53
EUH059 Stwarza zagrożenie dla warstwy ozonowej	R59
EUH029 W kontakcie z wodą uwalnia toksyczne gazy	R29

Zwrot określający zagrożenie ^(a)	Zwrot R wskazujący rodzaj zagrożenia ^(b)
EUH031 W kontakcie z kwasami uwalnia toksyczne gazy	R31
EUH032 W kontakcie z kwasami uwalnia bardzo toksyczne gazy	R32
EUH070 Działa toksycznie w kontakcie z oczami	R39-41
H317 (podkategoria 1 A): Może powodować reakcję alergiczną skóry (stężenie powodujące reakcję $\geq 0,1$ % w/w) ^(c)	R43
H317 (podkategoria 1B): Może powodować reakcję alergiczną skóry (stężenie powodujące reakcję $\geq 1,0$ % w/w) ^(c)	
H334: Może powodować objawy alergii lub astmy lub trudności w oddychaniu w następstwie wdychania	R42

Uwagi

^(a) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008.

^(b) Zgodnie z dyrektywą 67/548/EWG i dyrektywą 1999/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 maja 1999 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania preparatów niebezpiecznych (Dz.U. L 200 z 30.7.1999, s. 1).

^(c) Zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 286/2011 z dnia 10 marca 2011 r. dostosowujące do postępu naukowo-technicznego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin (Dz.U. L 83 z 30.3.2011, s. 1).

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca przedstawia zestawienie podstawowych materiałów w produkcie, w tym wykaz wszystkich wyrobów i ich jednorodnych części.

Wnioskodawca kontroluje obecność substancji i mieszanin, które mogą zostać zaklasyfikowane do zwrotów określających zagrożenie lub zwrotów R wskazujących rodzaj zagrożenia podanych w tym kryterium. Wnioskodawca dostarcza deklarację zgodności z tym kryterium dla produktu, każdego z wchodzących w jego skład wyrobów lub każdej jego jednorodnej części.

Wnioskodawcy wybierają odpowiednie formy weryfikacji. Określa się następujące podstawowe formy weryfikacji:

- jednorodne części i wszelka związana z nimi obróbka lub zanieczyszczenia (np. warstwa polimeru superchłonnego): należy przedstawić karty charakterystyki dla materiałów stanowiących tę część produktu oraz dla substancji i mieszanin użytych w składzie i przy obróbce materiałów pozostających w końcowej części produktu powyżej progu odcięcia wynoszącego 0,10 % w/w, chyba że zgodnie z art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1272/2008 mają zastosowanie ogólne lub specyficzne stężenie graniczne,
- receptury chemiczne stosowane do nadania określonej funkcji produktowi lub częściom składowym produktu (np. kleje i spoiwa, barwniki): należy przedstawić karty charakterystyki dla substancji i mieszanin stosowanych do montażu produktu końcowego lub substancji i mieszanin stosowanych do części produktu oraz pozostających w częściach produktu.

Deklaracja ta powinna obejmować powiązane dokumenty, takie jak deklaracje zgodności podpisane przez dostawców o niezakwalifikowaniu substancji, mieszanin lub materiałów do żadnego ze zwrotów określających zagrożenie lub zwrotów R wskazujących rodzaj zagrożenia podanych w tabeli 4 zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008, w stopniu, w jakim to może być ustalone, co najmniej z informacji spełniających wymogi wymienione w załączniku VII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006.

Dostarczone informacje odnoszą się do form lub stanów fizycznych substancji lub mieszanin wykorzystywanych w produkcie końcowym.

Jako uzupełnienie deklaracji o zaklasyfikowaniu lub niezaklasyfikowaniu w odniesieniu do każdej substancji i mieszaniny należy przedstawić następujące informacje techniczne:

- (i) dla substancji, które nie zostały zarejestrowane na mocy rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 lub które nie posiadają jeszcze zharmonizowanej klasyfikacji w ramach rozporządzenia CLP: informacje spełniające wymogi wymienione w załączniku VII do tego rozporządzenia;
- (ii) dla substancji, które zostały zarejestrowane na mocy rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 i które nie spełniają wymogów klasyfikacji w ramach rozporządzenia CLP: informacje w oparciu o dokumentację rejestracyjną REACH, potwierdzające niezaklasyfikowany status substancji;

- (iii) dla substancji, które posiadają zharmonizowaną klasyfikację lub zostały już sklasyfikowane przez dostawców: karty charakterystyki, jeżeli są dostępne. W przypadku braku możliwości ich przedstawienia lub w przypadku, gdy substancja została sklasyfikowana przez dostawców, należy przedstawić informacje niezbędne do dokonania klasyfikacji substancji pod względem zagrożenia zgodnie z załącznikiem II do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006;
- (iv) w przypadku mieszanin: karty charakterystyki, jeżeli są dostępne. W przypadku braku możliwości ich przedstawienia należy dostarczyć obliczenia związane z klasyfikacją mieszaniny zgodnie z zasadami ustanowionymi w rozporządzeniu (WE) nr 1272/2008 wraz z informacjami niezbędnymi do dokonania klasyfikacji mieszanin pod względem zagrożenia zgodnie z załącznikiem II do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006.

Karty charakterystyki (SDS) należy wypełniać zgodnie ze wskazówkami w sekcjach 2, 3, 9, 10, 11 i 12 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 (wymagania dotyczące sporządzania kart charakterystyki). Niekompletne SDS wymagają uzupełnienia o informacje z deklaracji składanych przez dostawców substancji chemicznych.

Informacje na temat swoistych właściwości substancji mogą być generowane w inny sposób niż przez badania, na przykład za pomocą alternatywnych metod, takich jak: metoda *in vitro*, ilościowe modele zależności struktura-aktywność lub grupowanie substancji i podejście przekrojowe zgodnie z załącznikiem XI do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006. Zdecydowanie zachęca się do wymiany odpowiednich danych w całym łańcuchu dostaw.

7.2. Substancje wymienione zgodnie z art. 59 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006

Nie przyznaje się odstępstwa od wyłączenia przewidzianego w art. 6 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 66/2010 w stosunku do substancji wskazanych jako substancje wzbudzające szczególnie duże obawy i ujętych na liście, o której mowa w art. 59 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, znajdujących się w mieszaninach, wyrobach lub jakiegokolwiek jednostkowej części produktu w stężeniu powyżej 0,10 % w/w.

Ocena i weryfikacja

W dniu złożenia wniosku należy dokonać odniesienia do ostatniego wykazu substancji wzbudzających szczególnie duże obawy. Wnioskodawca przedstawia deklarację zgodności z kryterium 7.2, wraz z powiązanymi dokumentami, w tym deklaracjami zgodności podpisanymi przez dostawców materiałów i kopiami odpowiednich SDS dotyczących substancji lub mieszanin zgodnie z załącznikiem II do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, w odniesieniu do substancji lub mieszanin. Stężenia graniczne dla substancji i mieszanin w kartach charakterystyki określa się zgodnie z art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006.

Kryterium 8. Efektywne wykorzystanie surowców w produkcji

Ilość odpadów wytwarzanych podczas produkcji i pakowania produktów, oprócz części, która jest ponownie wykorzystywana lub przetwarzana na użyteczne materiały lub energię, nie przekracza:

- 10 % masy produktu końcowego w przypadku tamponów,
- 5 % masy produktu końcowego w przypadku wszystkich pozostałych produktów.

Ocena i weryfikacja

Wnioskodawca dostarcza dowody dotyczące ilości odpadów, które nie zostały ponownie wykorzystane w ramach procesu produkcyjnego lub których nie przetworzono na materiały lub energię.

Obliczeń dokonuje się zgodnie z normą ISO 14025, a wnioskodawca przedstawia wszystkie parametry dotyczące:

- masy produktu i opakowania,
- wszystkich strumieni odpadów powstałych podczas wytwarzania, oraz
- odpowiednich technik przetwarzania (np. recykling, spalanie), w tym odsetka odpadów odzyskiwanych oraz odsetka odpadów usuwanych.

Odpady netto oblicza się jako różnicę między ilością odpadów wytwarzanych a ilością odpadów odzyskiwanych.

Kryterium 9. Wskazówki dotyczące usuwania produktów

Producenci informują w formie instrukcji pisemnej lub wizualnych symboli na opakowaniach:

- że produktu nie wolno spłukiwać w muszli klozetowej,
- w jaki sposób należy pozbyć się produktu.

Ocena i weryfikacja:

Wnioskodawca dostarcza próbkę opakowania.

Kryterium 10. Zdarność do użycia i jakość produktu

Efektywność/jakość produktu jest zadowalająca i odpowiada co najmniej produktom, które zostały już wprowadzone do obrotu. Przydatność do użycia badana jest w odniesieniu do właściwości i parametrów podanych w tabeli 5. Jeśli określone zostały progi wydajności, należy ich przestrzegać.

Tabela 5

Właściwości i parametry opisujące stopień przydatności do użycia testowanego produktu

Właściwość		Wymagane badanie (próg wydajności)			
		Pieluszki dziecięce	Podpaski higieniczne dla kobiet	Tampony	Wkładki laktacyjne
Test praktyczny	U1. Absorpcja i ochrona przed wyciekami (*)	Badanie przez panel konsumentów (wyciek w mniej niż 5 % użytych produktów)			
	U2. Suchość skóry	Badanie przez panel konsumentów (80 % konsumentów uczestniczących w badaniu produktu uznało jego wydajność za zadowalającą)	Nie dotyczy	Podobnie jak w odniesieniu do pieluszek dziecięcych	
	U3. Dopasowanie i wygoda	Badanie przez panel konsumentów (80 % konsumentów uczestniczących w badaniu produktu uznało jego wydajność za zadowalającą)			
	U4. Ogólna wydajność	Badanie przez panel konsumentów (80 % konsumentów uczestniczących w badaniu produktu uznało jego wydajność za zadowalającą)			
Testy techniczne	T1. Absorpcja i ochrona przed wyciekami	Wskaźnik absorpcji i chłonność przed wyciekami		Metoda sztucznej pochwy	Brak zalecanej metody
	T2. Suchość skóry	Pomiar przeznaskórkowej utraty wody (TEWL), metoda ponownego nawilżania lub badanie korneometrem		Nie dotyczy	Brak zalecanej metody

(*) Wkładki higieniczne bez rdzenia mające na celu ochronę bielizny damskiej (cienkie wkładki higieniczne) są wyłączone z tego wymogu.

Ocena i weryfikacja:

Dostarcza się sprawozdanie z testów praktycznych i testów technicznych opisujące metody badań, ich wyniki i wykorzystane dane. Badania przeprowadza się w laboratoriach uprawnionych do wdrażania systemów zarządzania jakością, niezależnie od tego, czy są one wewnętrzne, czy zewnętrzne.

Badania przeprowadza się w odniesieniu do konkretnego rodzaju i rozmiaru produktów zgłoszonych do objęcia oznakowaniem ekologicznym UE. Niemniej jednak, jeżeli można wykazać, że produkty mają te same wyniki, może wystarczyć przeprowadzenie testów tylko dla jednego rozmiaru lub reprezentatywnej próby gamy rozmiarów dla każdego wzoru produktu. Aby zagwarantować powtarzalność wyników, należy zachować szczególną ostrożność w odniesieniu do pobierania próbek, transportu i przechowywania produktów. Ze względu na ryzyko zmiany wydajności produktów lub opakowań zaleca się, aby nie dokonywać anonimizacji produktów ani ich przepakowywania w neutralne opakowania.

Informacje dotyczące badań są udostępniane właściwym organom z zachowaniem zasad poufności. Wyniki badań należy objaśnić i przedstawić z użyciem języka, jednostek i symboli, które są zrozumiałe dla użytkownika. Podaje się następujące elementy: miejsce i datę przeprowadzenia testów; kryteria wyboru testowanych produktów i ich reprezentatywność; testowane właściwości; oraz — w stosownych przypadkach — powody nieobjęcia innych właściwości testami; zastosowane metody testów oraz ich ewentualne ograniczenia. Należy przedstawić jednoznaczne wytyczne dotyczące wykorzystania wyników badań.

Dodatkowe wytyczne na potrzeby testowania przez użytkowników:

- Pobieranie próbek, przebieg testów, rekrutacja uczestników paneli i analiza wyników testów powinny być zgodne z przyjętymi praktykami statystycznymi (AFNOR Q 34-019, ASTM E 1958-07E 1 lub równoważnymi).
- Każdy produkt oceniany jest na podstawie kwestionariusza. Testowanie ma trwać co najmniej 72 godziny, a gdy jest to możliwe — cały tydzień, oraz należy przeprowadzać je w normalnych warunkach stosowania produktu;
- Zalecana liczba testujących wynosi co najmniej 30. Wszystkie osoby biorące udział w badaniu powinny być aktualnymi użytkownikami konkretnego rodzaju/rozmiaru testowanego produktu.
- Gdy produkt nie jest specjalnie przeznaczony dla danej płci, stosunek przedstawicieli poszczególnych płci wynosi 1:1.
- W badaniu uczestniczy grupa osób reprezentujących proporcjonalnie różne grupy konsumentów obecnych na rynku. Należy jasno określić wiek, państwo i płeć.
- W teście nie powinny uczestniczyć osoby chore ani osoby z przewlekłymi chorobami skóry. W przypadkach osób, które zachorują w czasie trwania badania, należy wskazać to w kwestionariuszu — odpowiedzi takiej osoby nie są brane pod uwagę przy ocenie.
- W odniesieniu do suchości skóry, dopasowania i wygody oraz ogólnej wydajności 80 % testujących produkt konsumentów powinno ocenić jego wydajność jako zadowalającą, co może na przykład oznaczać, że konsument przyznał powyżej 60 punktów (w skali od 1 do 100) lub że produkt został oceniony jako dobry lub bardzo dobry przy pięciu możliwościach określenia jakości (bardzo słaba, słaba, średnia, dobra, bardzo dobra). W odniesieniu do absorpcji i zabezpieczenia przed wyciekami, wycieki mogą mieć miejsce w mniej niż 5 % przetestowanych produktów.
- Po zakończeniu oceny przez użytkowników wyniki poddaje się obróbce statystycznej.
- Należy przekazać informacje o czynnikach zewnętrznych, takich jak marka, udziały w rynku i reklama, które mogą mieć wpływ na postrzeganie wydajności produktu.

Dodatkowe wymogi dotyczące testów technicznych:

- metody testów powinny być w możliwie szerokim zakresie odpowiednie dla danego produktu, odtwarzalne i rygorystyczne,
- należy przetestować przynajmniej pięć próbek. Średnie wyniki przedstawia się wraz ze wskazaniem standardowego odchylenia.

Należy dołączyć opis produktu i informacje dotyczące jego masy, wymiarów i cech budowy zgodnie z kryterium 1.

Kryterium 11. Aspekty społeczne

Wnioskodawcy dopilnowują, aby we wszystkich zakładach produkcyjnych zajmujących się wyrobem produktu(-ów) objętego(-ych) licencją przestrzegano podstawowych zasad i praw w pracy opisanych w podstawowych normach pracy opracowanych przez Międzynarodową Organizację Pracy (MOP), w inicjatywie *Global Compact* oraz w wytycznych OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych. Przy weryfikacji należy odnosić się do następujących podstawowych norm pracy MOP:

- 029 Praca przymusowa
- 087 Wolność związkowa i ochrona praw związkowych
- 098 Prawo organizowania się i sporów zbiorowych
- 100 Jednakowe wynagrodzenie
- 105 Zniesienie pracy przymusowej
- 111 Dyskryminacja (w zakresie zatrudnienia i wykonywania zawodu)
- 138 Konwencja dotycząca najniższego wieku dopuszczania do pracy
- 155 Bezpieczeństwo i zdrowie pracowników
- 182 Eliminowanie najgorszych form pracy dzieci

Normy te należy przedstawić zakładom produkcyjnym wzdłuż całego łańcucha dostaw prowadzącego do wytwarzania produktów końcowych.

Ocena i weryfikacja

Wnioskodawca musi przedstawić weryfikację zgodności z normami przeprowadzoną przez stronę trzecią, z wykorzystaniem dowodów z niezależnej weryfikacji lub dokumentacji dowodowej, w tym kontroli na miejscu przeprowadzanych przez audytorów w procesie weryfikacji zgodności z oznakowaniem ekologicznym dla zakładów produkcyjnych w łańcuchu dostaw produktów objętych licencją. Powinno to mieć miejsce po złożeniu wniosku, a następnie w okresie licencji w przypadku wprowadzenia nowych zakładów produkcyjnych.

Kryterium 12. Informacje widniejące na oznakowaniu ekologicznym UE

Oznakowanie ekologiczne UE stosowane jest zarówno na opakowaniu, jak i na produkcie. Pole 2 oznakowania ekologicznego UE zawiera następujący tekst:

- „ograniczenie wpływu zużycia zasobów”,
- „ograniczenie zastosowania substancji niebezpiecznych”,
- „zadowalające wyniki testów wydajności i badań jakości”.

Ponadto na opakowaniu należy umieścić następujący tekst: „Więcej informacji wyjaśniających, dlaczego ten produkt otrzymał oznakowanie ekologiczne UE, znajduje się na stronie: <http://ec.europa.eu/environment/ecolabel/>”.

Ocena i weryfikacja

Wnioskodawca dostarcza deklaracje dostawców o zgodności z tym wymogiem i wizualne dowody.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL